VIII. évfolyam, 21. szám

Ludas Matyi

1952. május 22

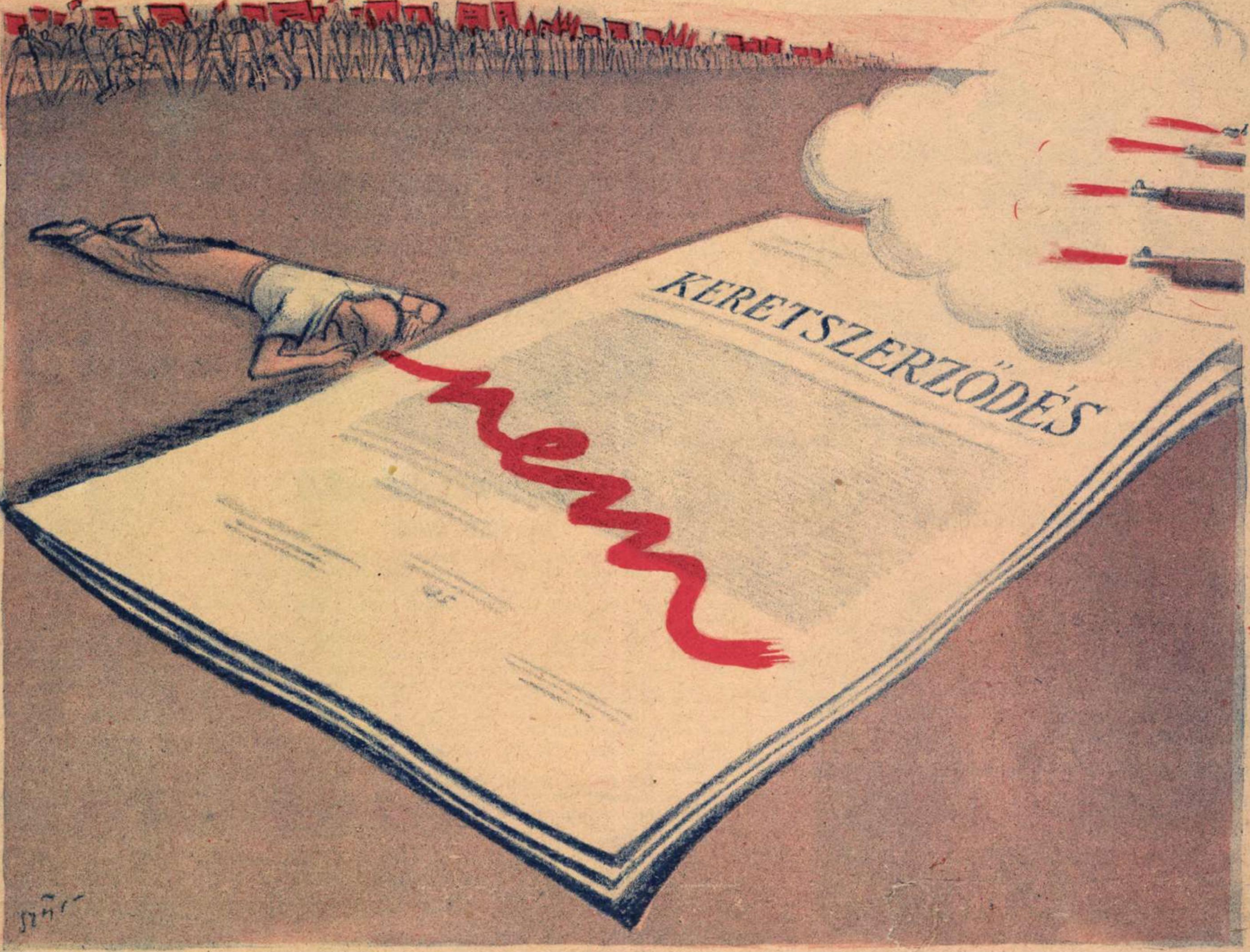
KERETSZERZŐDÉS
nem

Az esseni tiltakozás

A gyilkos Adenauer-banda vért ontott a keretszerződés elleni esseni tömegtüntetésen.

Atlanti kaland

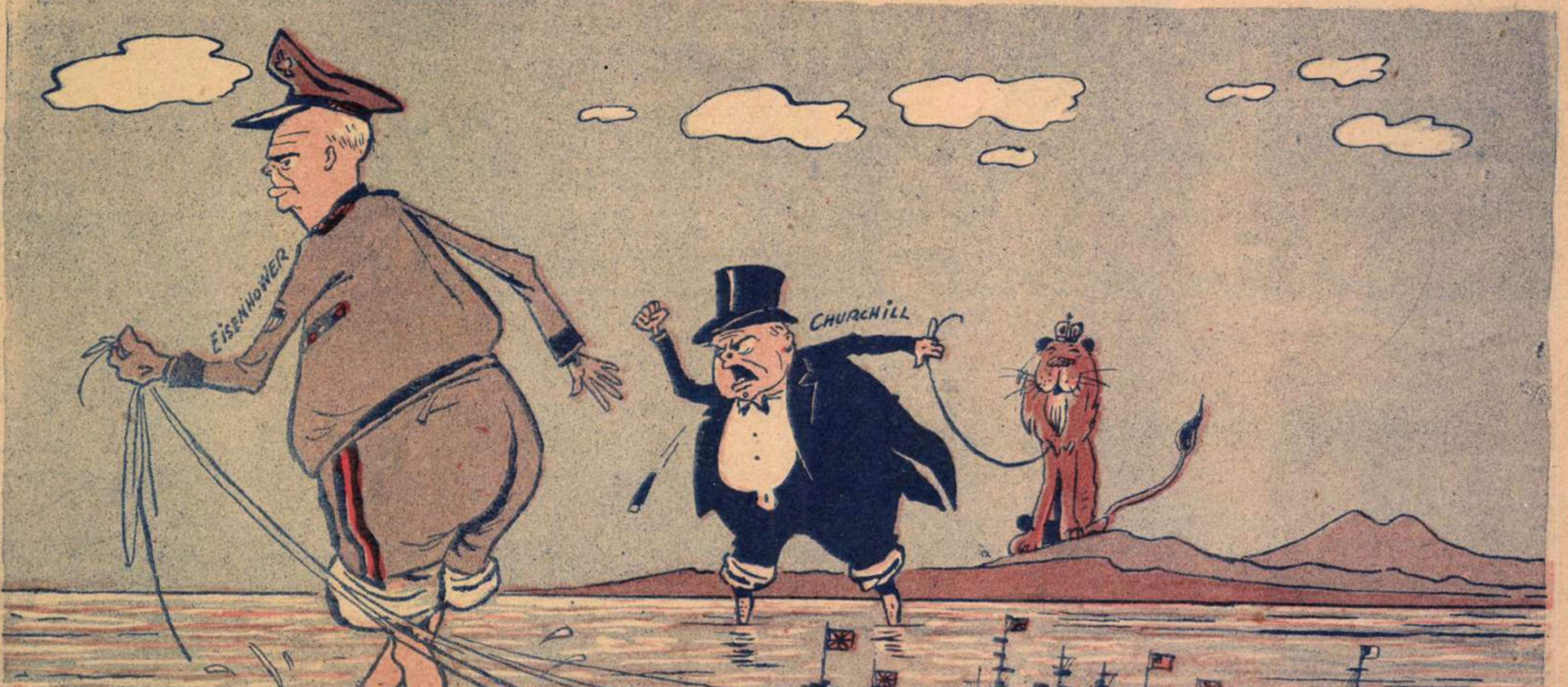
EISENHOWER
CHURCHILL

Churchill: Hová viszi azokat a hajókat, azok a mieink!
Eisenhower: Ugyan, kérem, már egész Anglia sem a maguké!

70 fillér

Clark tábornok bevonulása Kôreába

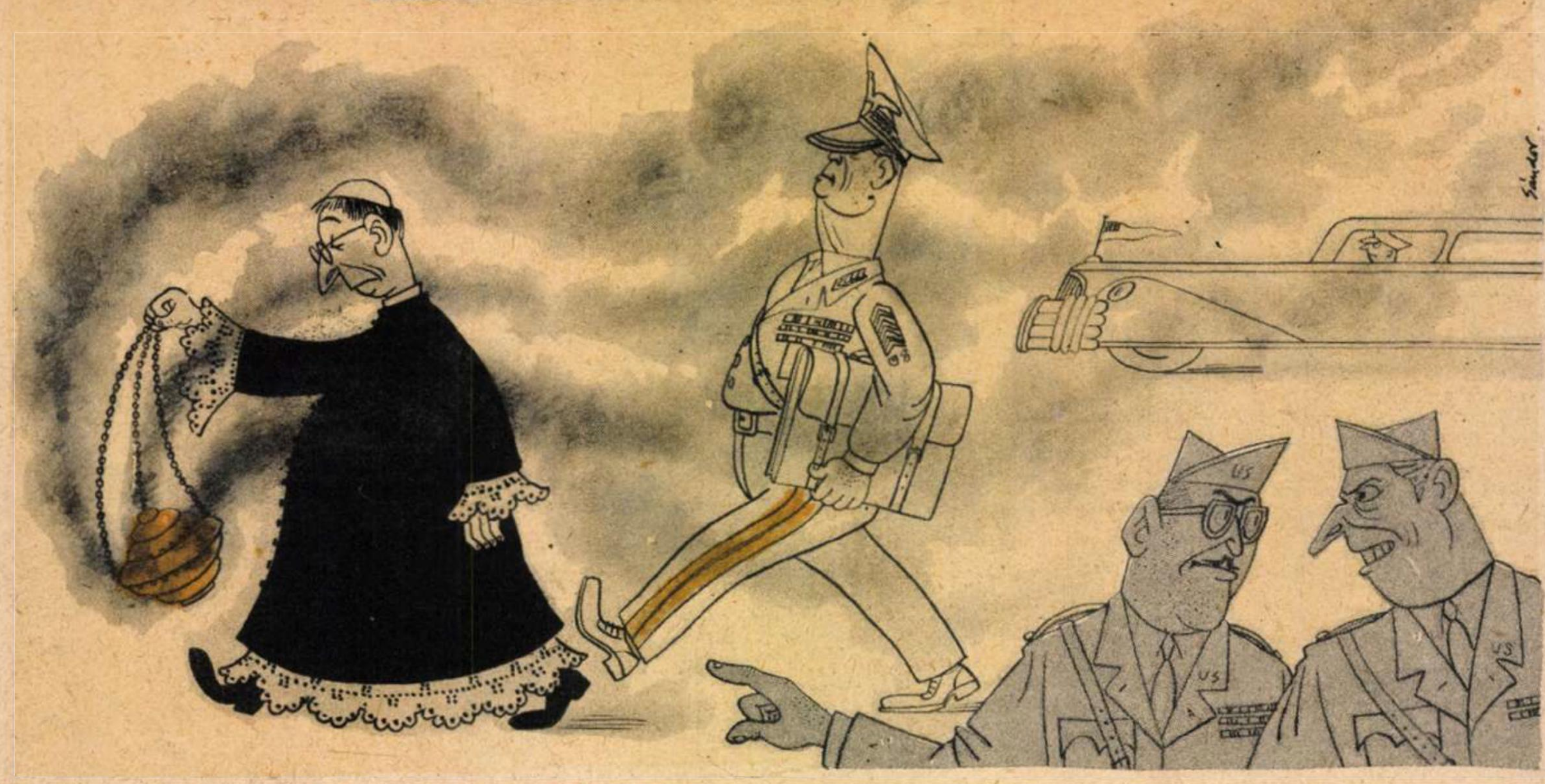

— Mi az, Bill, ilyen hitbuzgó a tábornok úr?
— Dehogy. Megkérte a tisztelendő urat, hogy járjon előtte a füstölővel a fertőzött szúnyogok miatt...

WASHINGTONBAN

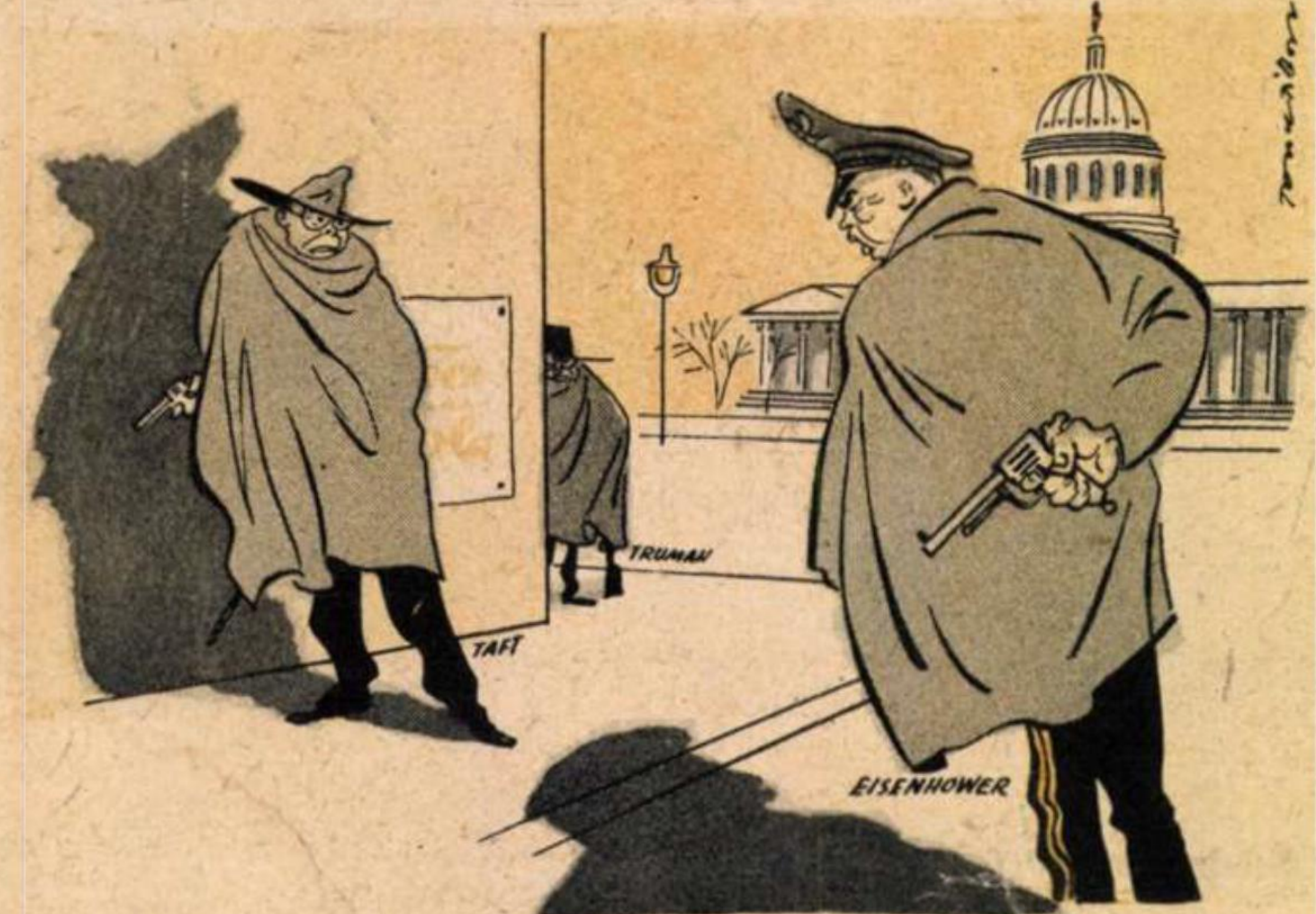

Elnökjelöltek, ha találkoznak.

A soviniszta fegyvergyáros tiltakozik

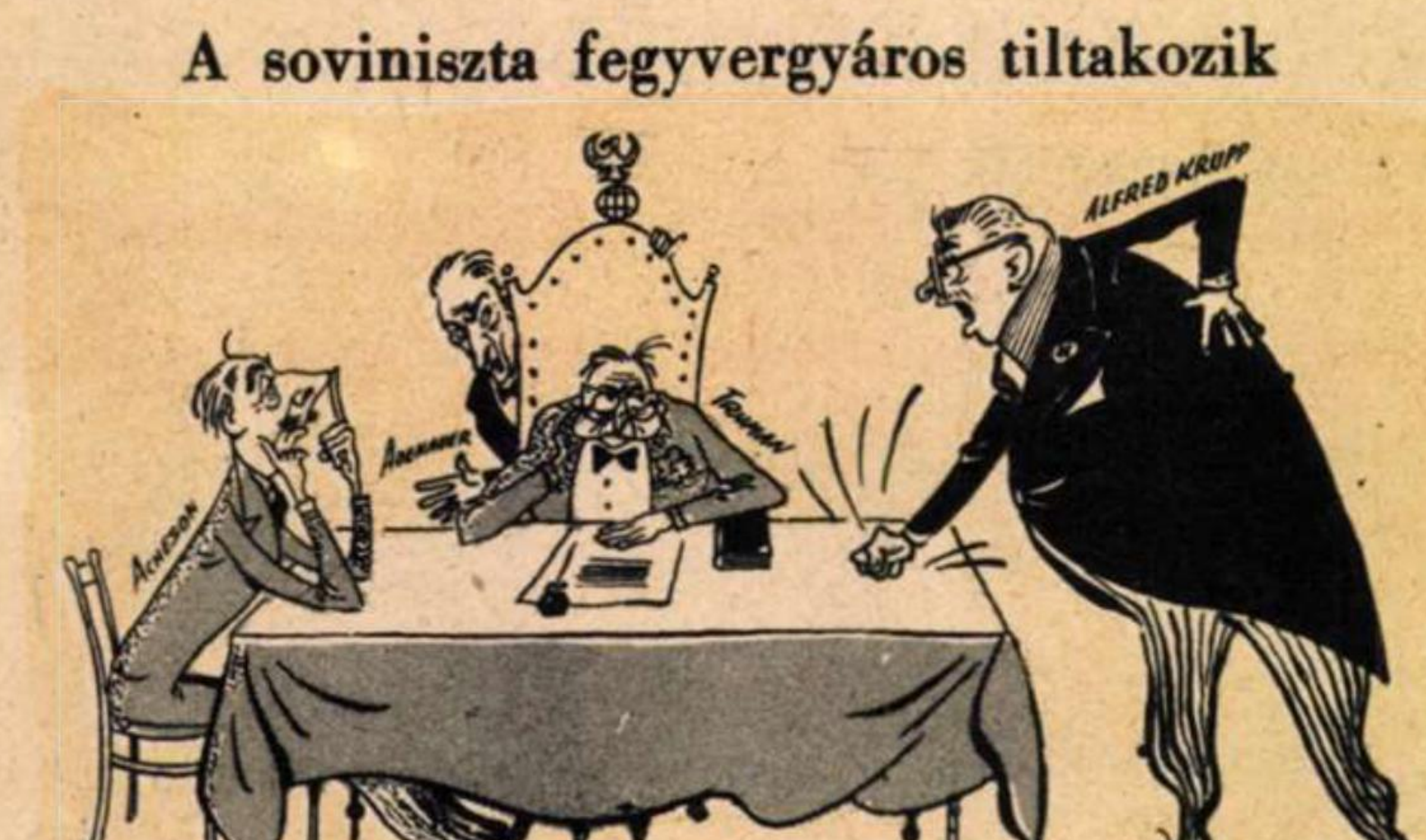

Krupp Alfréd: Tiltakozom az ellen, hogy Essenben a német munkásokat amerikai fegyverekkel lőtték! Vegyék tudomásul az urak, hogy a multban mindig Krupp-fegyvereket használtak erre a célra!

A legifijabbak fémgyűjtése

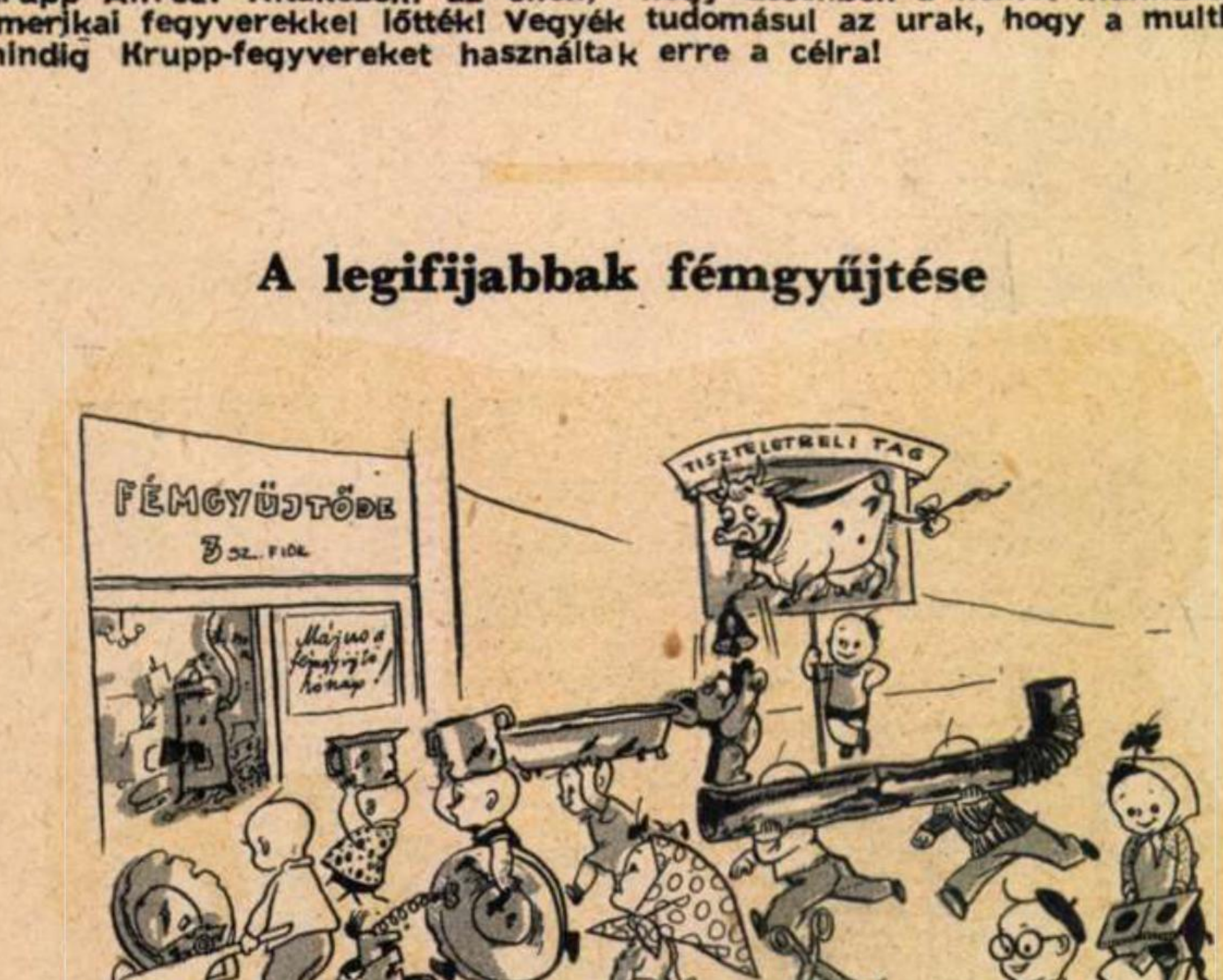

Értekezlet! Értekezlet!

Irta: Goda Gábor

Úgy esett, hogy valami dolgom akadt Fontoskával. Azt mondták, hogy amit akarok, az tőle függ, mármint Fontoskától. Gondoltam: helyes, felhívom telefonon, két szóval elmondom, mit akarok, ő egyszóval felel rá: igen, vagy nem, és kész. A dolgok végtelen egyszerűek, akármilyen fontoskák is.

Hétfő reggel leültem a telefon mellé és tárcsáztam. Általában jól tárcsázok, ügyesen, okosan csinálom. Igaz, rengeteget gyakoroltam az életben. Meg is van az eredménye. Szépen mondom, sőt lehelem a kagylóba: „Kérném szépen, ha lehetne Fontoska Lajost...“ Hallom, amint szavamba vágnak: „Kapcsolom a titkárságát“. A titkárság: egy női hang, kedves, szelid, anyáskodó hang. Szinte felkacag, mikor mondom, hogy kit keresek. Ugyan kérem, Fontoska ilyenkor értekezleten van... Hívom egy óra mulva: értekezleten van. Két óra mulva: tart az értekezlet.

Kedd. Déli 12 óra. Telefon. Válasz: jaj kérem, ebben a pillanatban rohant el Fontoska, egy nagyon fontos értekezletre, ott dől el minden. Meddig szokott tartani? Négyig, ötig! Nem. Ma nem megy. Talán holnap kora reggel, egészen korán, félhatkor reggel, értekezlet van, talán akkor...

Szerda reggel. Ha Fontoska fel tud kelni, én is. Még szerencse, hogy a telefon éjjel-nappal működik. Tárcsázás. Titkárság: az anyás, csilingelő női hang még nem jött be, férfihang közli dörmögőn: szó sem lehet róla, Fontoska tárgyal, tart az értekezlet, ne is legyek ilyen erőszakos, pláne ilyen korán reggel, mit képzelek, éppen az én ügyemmel fog Fontoska hajnalban foglalatoskodni...

Csütörtök. Értekezlet! A titkársággal jó a kapcsolat. A titkárságot alapjában véve Lenkének hívják, 18 éves, szőke, a mamáját Laurának hívják, nagyapja vesezsugorban halt meg. Ilyen a viszony csütörtökön reggel a titkársággal. Fontoskáról szó sem lehet, értekezlet! Értekezlet...

Pénteken így okoskodom: kihagyok egy napot.

Szombat reggel. 8 óra 6 perc. Halló? Igen. Azonnal. Titkárság. Remek. Fontoska? Igen. Itt van. Hát hol lenne? Azonnal. Nem! Ez nem igaz! De! Csudák-csudája! Kapcsolás! Még egy kapcsolás. Berregés. Izmaim feszülnek. Egy pillanat még és... Komoly, mély, hivatali értekezleteken rekedtre edzett hang jelentkezik... Még egy kattanás. Most! No most! Mégse!

Női hang szól a telefonba: „Sajnos, ebben a percben hívták le az igazgatóhoz Fontoskát, értekezletre“.

A kagyló kihull a kezemből. Mennyi fontosabb ügy lehet a világon, mint az enyém.

Újra hétfő. Titkárság. Lenke még kedves. Fontoskát nem tudja kapcsolni, de jótanácsot mégis ád. Jöjjek csak fel a hivatalba, majd ő segít besurranni. Legyek ott 10 perc mulva. Mondom, az lehetetlen, de ő csak biztat, hogy így nem beszél az ember, ne legyek pesszimista, kishitű, kispolgár, mindent lehet, ha az ember akarja. Indulok. Egy óra mulva beállítok. Lihegek. Lift nincs még, most költözködött a vállalat. Lenke kedves. Vizet hozat, leültet. Azt mondja, várni kell. Várok. Bent folyik egy értekezlet, mindjárt befejezik s aztán...

Ülök és várok. Köröttem is ülnek és várnak. Lehetünk vagy húszan. Mire várnak? Értekezletre, mondják. És maga? — kérdik tőlem.

Délután öt óra. Van, aki tízóraizik, van aki már kifogyott saját cigarettájából és kölcsön kér; akad, aki hazatelefonoz, hogy majd csak jövő héten mennek színházba a Lajcsival és a Stefikével, olyan is akad, aki ül a sarokban, sálját a szájára húzza és alszik.

Félhat. Nem baj.

Nyílik az ajtó. Előbb csak a külső, aztán a zöldpárnás belső is. Fontoska áll az ajtóban, amelyen át özönlik a nép. Hát ez igaz? Igaz. Most ért véget az egyik értekezlet, következik a másik értekezlet. A várakozók betódulnak, Fontoska homlokát törli. Lenke int, hogy menjek én is. Mondom, hogy én nem... én nem értekezletre jöttem... én... én...

Minden hasztalan, sodor az ár, mire ocsudok már bent is ülök a nagyszobában, a hosszú asztalnál, már kapom is a feketét. Az asztalfőn ül ő: Fontoska. Úgy tűnik, mintha három cigarettát szívna egyszerre. A füst még a fülén is tódul. Szigorúan néz körül, mint a hatalmas emberek általában. Csönd lesz.

— Igen — mondja — tudom már, melyik értekezlet ez! — Ezt Lenkének mondta. — Azért kértem ide önöket...

— De kérem, engem senkisem kért... szóltam közbe.

Fontoska az asztalra csapott; (erélyes ember).

— Figyelmet kérek. Elképzelhető, hogy én is fáradt vagyok. Hagyjuk kibeszélni egymást...

De kérem...

— Később! Értjük egymást? Később! — csattan fel a hangja. — Azért kérettem ide önöket, hogy az értekezletek túlzott mértékben való elszaporodása elleni tervezetet dolgozzunk ki; illetve az értekezletek felduzzadt számának apasztása érdekében szükségessé vált intézkedések tárgyában hozzunk célszerű határozatokat.

Este 1/2 10. Nem is vagyok olyan álmos. Nyolctól félkilencig egészen jól aludtam az egyik értekező vállára hajtva fejemet. Megjegyzem, ő is aludt. Tizenegy körül határozatot hoztunk, hogy a jövőben nem tartunk ennyi értekezletet és csak a nagyon fontos ügyekben ülünk össze.

Nyitott ajtók döngetése

De Gasperi palermoi választási beszédében hangsulyozta, hogy az olasz kormány nem üldözi a fasisztákat. Amellett, hogy ez a bejelentés hatalmas felháborodást keltett, még fölösleges is volt. Hiszen senki sem gyanusította De Gasperiéket azzal, hogy üldözik a fasisztákat; a magas állami hivatalokba való kinevezést ugyanis még a virágos, dallamos és bonyolult olasz nyelv sem nevezi üldözésnek. De Gasperi tehát nyitott ajtókat döngetett ezzel a kijelentésével; a csukott ajtókat majd akkor fogja döngetni, amikor az Olaszország tönkretételéért kirótt börtönbüntetését fogja leülni.

Nyugatnémetországi hadgyakorlaton

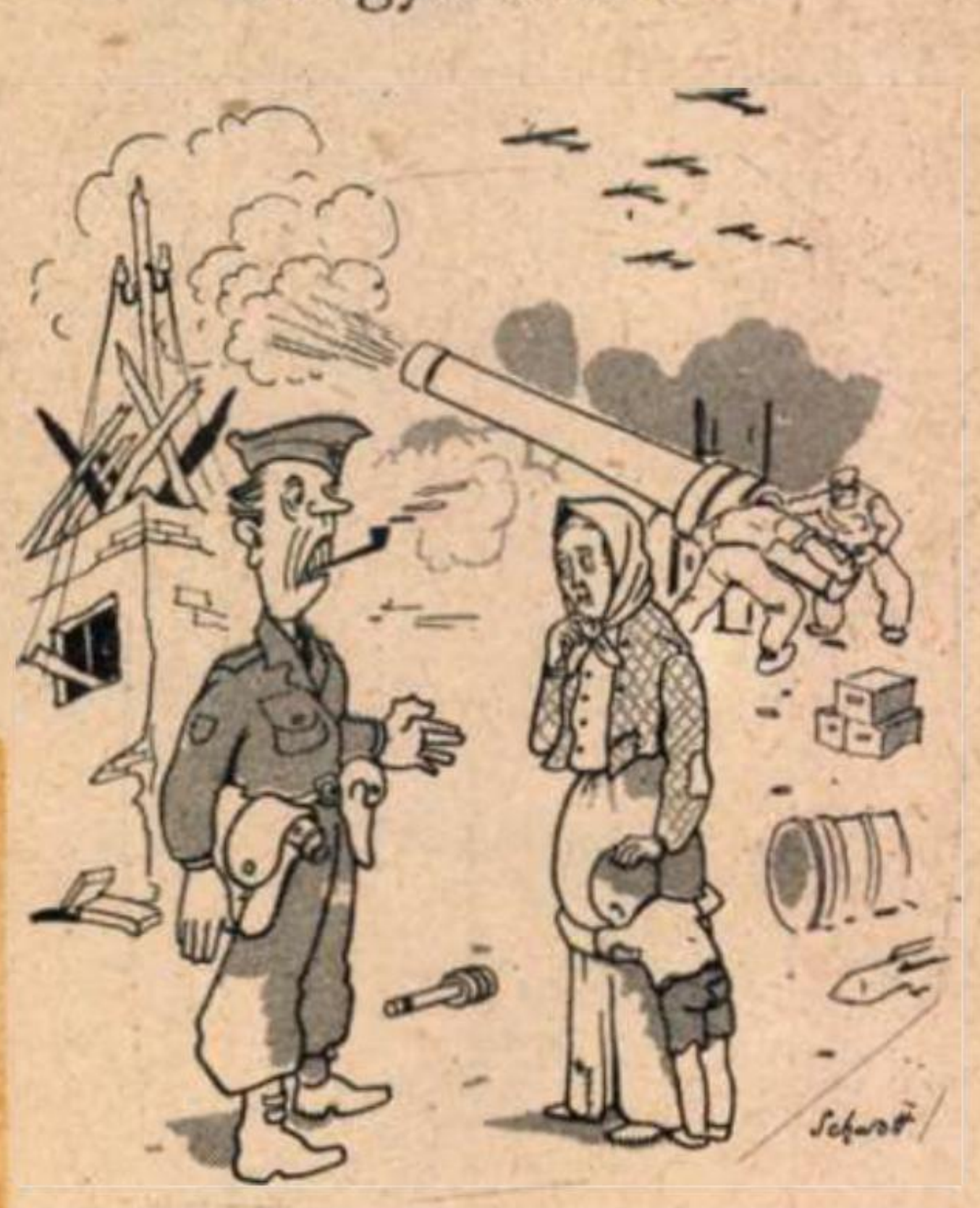

— Jaj, mit csinálnak?! Szétlőtték a házam!
— Semmi izgalom, jóasszony, ez csak hadgyakorlat!

Adenauer megigérte, hogy kieszközli a német háborús bűnösök szabadonbocsátását

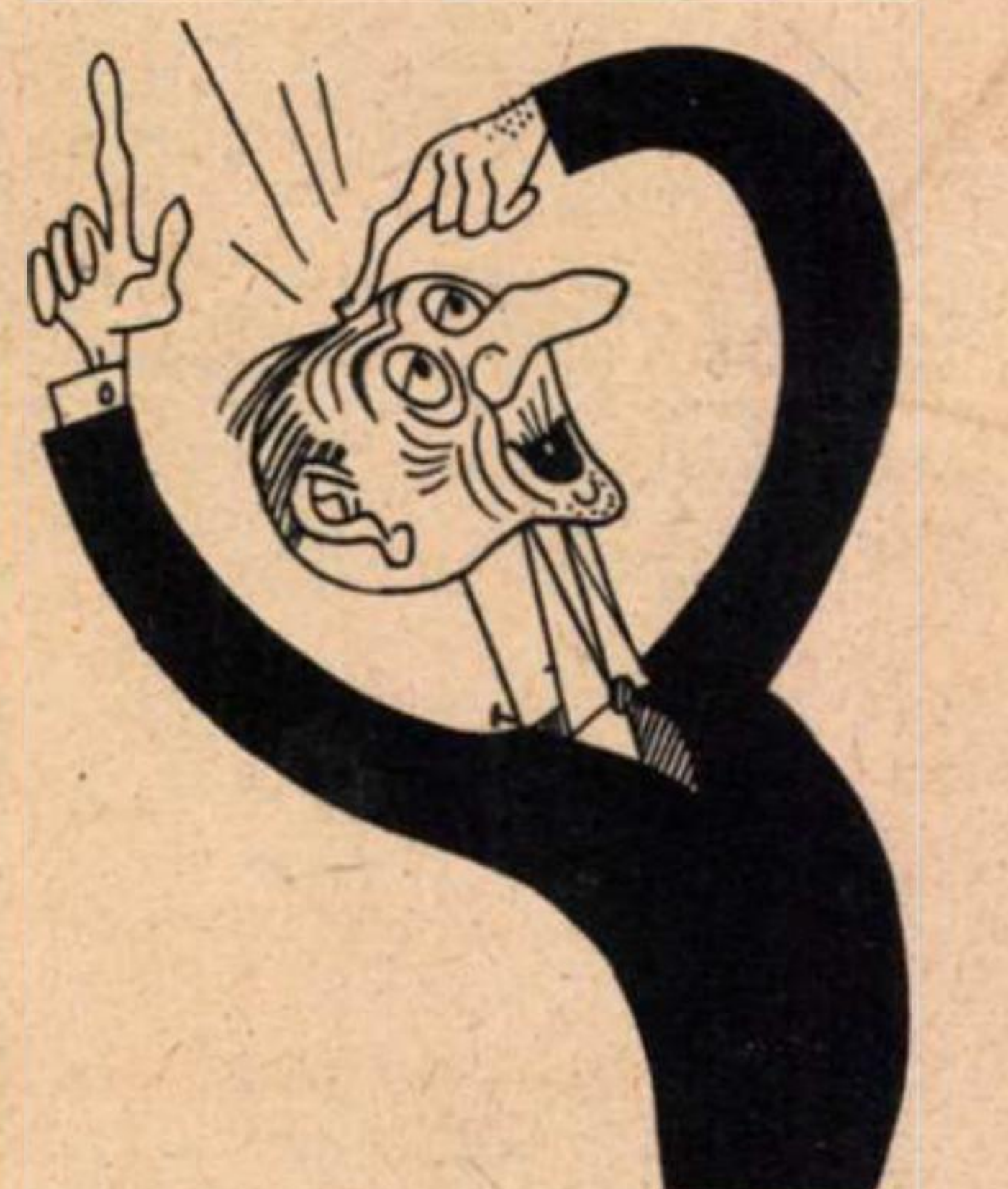

Adenauer: Most még valami szép elnevezést kellene adni ennek az akciónak... Hopp, megvan! „Nácik a nácikért!“

Samu új cilindere

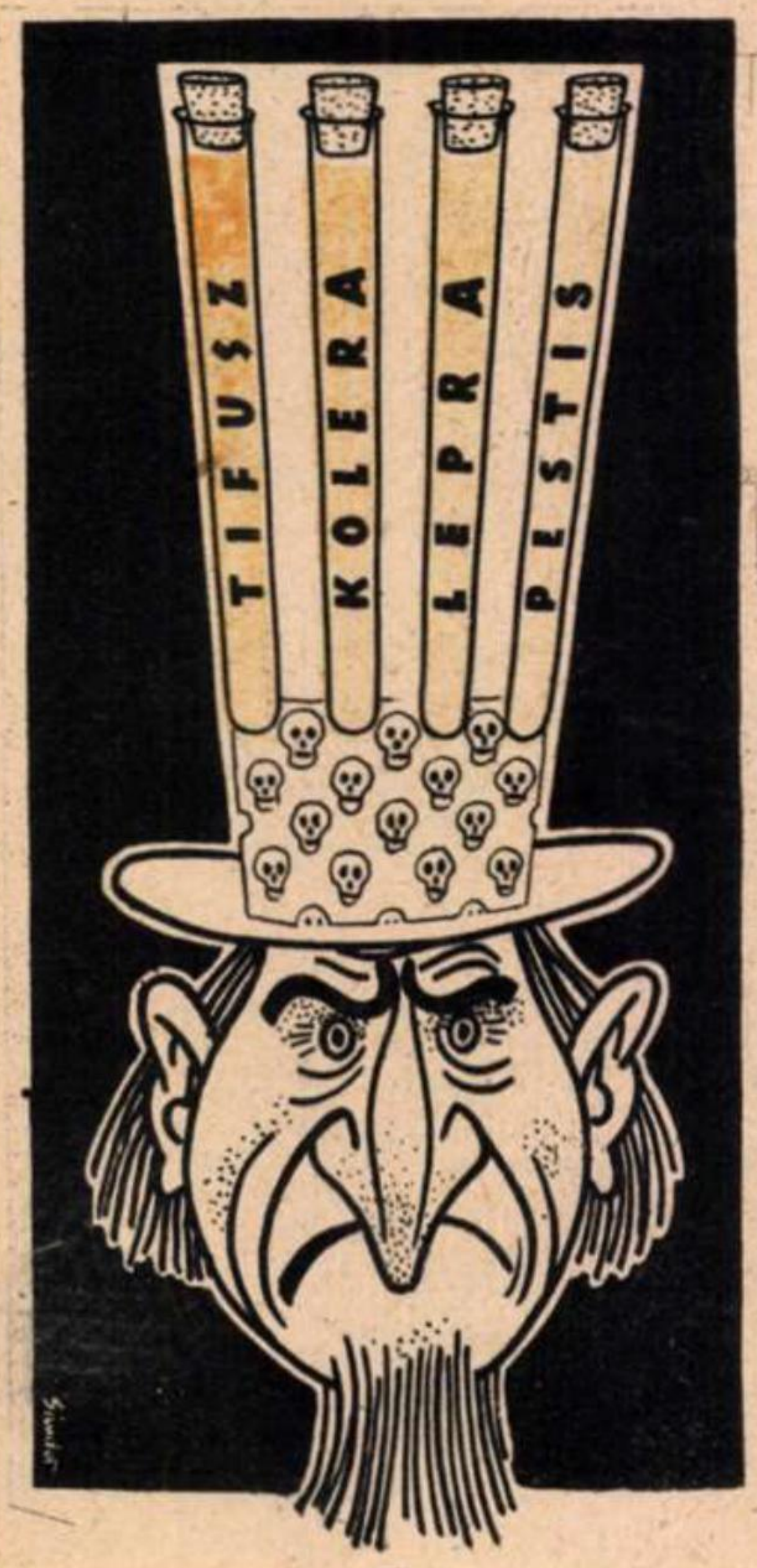

SZABÓ MEGVÁLTOZOTT...

Önök nyilván nem ismerik Szabót, a tegnapi csirkét; sőt nyilván bizonyos csodálkozással értesülnek arról, hogy van egy tegnapi csirke, akit Szabónak hívnak, lévén, hogy csirkéknek általában nincs nevük és ha van is, az többnyire nem Szabó. Ez a szóbanforgó Szabó se igazi csirke; a súlya nyolcvan kiló, nagy bajusza van és szemüvege, ami csirkéknél meglehetős ritkaság. Úgy lett belőle tegnapi csirke, hogy mindenre azt mondta: én már nem vagyok mai csirke. Ezt főleg akkor hangsúlyozta, amikor tanulásról volt szó. Az egész vállalat tanul, ki szemináriumra jár, ki szakmai továbbképzőre, ki otthon képzi magát: Szabó azonban egyiket sem teszi, mert ő nem mai csirke, amint mondja. Egyideig próbálták meggyőzni, de hiába: Szabó egyre csak azt hajtogatta, hogy ő képtelen tanulni, ő már nem mai csirke. Igy kapta a tegnapi csirke nevet. Most már hónapok óta senki sem kapacitálja Szabót, a tegnapi csirkét. Lemondtunk róla

Annál nagyobb volt a meglepetésünk, amikor a mult hét egyik napján, az ebédnél, Szabó, a tegnapi csirke elővett a zsebéből egy ív papirt és a leves és a hús között elkezdte morogva olvasni:

— Mit csinálsz? — kérdeztük tőle csodálkozva.

— Ne zavarjatok — förmedt ránk mérgesen. — Nem látjátok, hogy tanulok?

A kanalak, a kések és a villák megálltak a levegőben. Bodnárnak megakadt a torkán a hús.

— Mit tanulsz? — kérdeztük, amikor magunkhoz tértünk.

— Ne zavarjatok — morogta Szabó, mint a kutya, amelyiktől el akarják venni a csontot. — Igy sose leszek kész vele.

A vállalatnál futótűzként terjedt el a híre a Szabó tanulásának. Vajjon mit tanulhat? — kérdezgették egymástól a kollégák, de erre senkise tudott felelni. Az egyik ezt mondta, a másik azt. Olyan is volt, aki azt mondta, hogy Szabó matematikát tanul, sőt akadt egy rosszhiszemű kolléga, aki azt mondta, hogy Szabó üres papirt tart maga elé, abból morog, hogy megtévesszen bennünket. Ez utóbbi azonban valótlannak bizonyult, mert Tinnyei kartárs tisztán látta, hogy a papir nem üres. Mindegy, akármit is tanult Szabó, alaposan és komolyan csinálta. Ha egy szabad perce volt, rögtön vette elő a zsebéből a papirszeleteket és morogva olvasott. Jobb későn, mint soha! — mondták a kollégák és már nem nevezték Szabót tegnapi csirkének, sőt kezdett bizonyos tekintélye lenni. A kartársak kezdtek hozzáfordulni mindenféle szakmai kérdésekkel; Szabó ugyan egyikre sem tudott válaszolni, de ez nem vont le semmit a tekintélyéből. Nem tudhat mindenki mindent! — mondták a szaktársak és felkérték Szabót, hogy tartson előadást az átírókönyvelés kérdéseiről, de igazán Szabó elvtárs, hiszen maga olyan szorgalmas és fejlődőképes. Szabó nem vállalkozott az előadásra, de ez sem vont le semmit a tekintélyéből, hát persze, nem csuda úgye, hiszen annyit tanul szegény, nem ér rá ilyesmire.

Ma reggel, ahogy betéptem a szobámba, egy csomó cédulát találtam az asztalon. Zavartan forgattam őket, sejtelmem sem volt arról, hogy mit jelentenek. Akkor bejött Szabó feldúlt arccal.

— Nem láttad a céduláimat? — kérdezte izgatottan. — Azt hiszem, a te asztalodon felejtettem.

— Ezek azok? — kérdeztem.

— Ezek hát! — csapott le rájuk mohón. — Szervusz, rohanok tanulni.

— Ezt tanulod?

— Igen, már két hete kinlódom velük. Tudod, olyan rossz számmemóriám van.

— De hát mi ez tulajdonképpen?

— A Békekölcsönkötvényeim számai, megtanulom őket kivülről, huszonkettedikén sorsolás és idegesít, ha egyik szememmel az ujságot kell néznem, a másikkal a cédulát...

Gergely Miklós

Mit jelent a Diósgyőri Nagykohó?

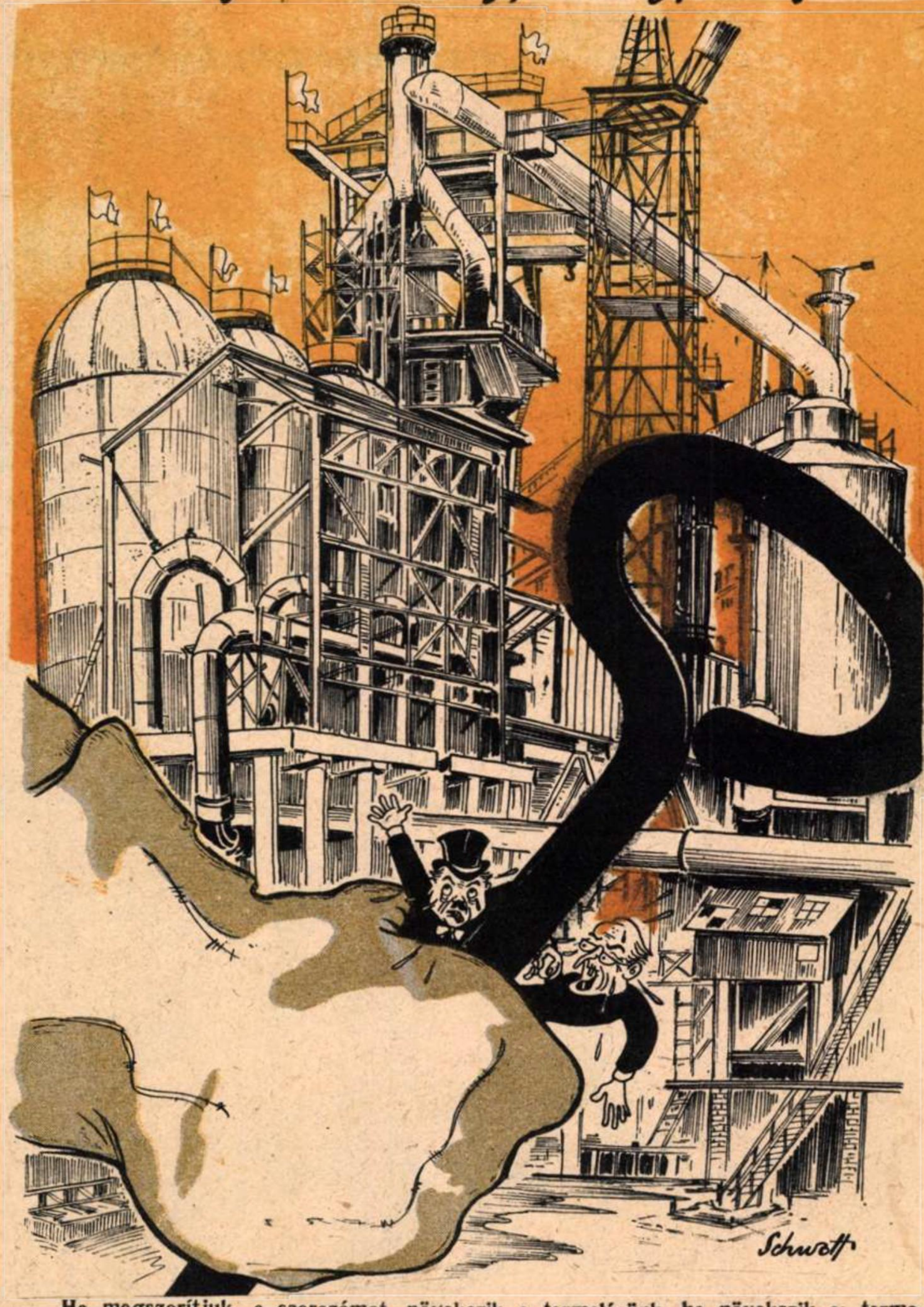

Ha megszorítjuk a szerszámot, növekszik a termelésünk, ha növekszik a termelésünk, megszorítjuk ellenségeinket.

Kivonul a női brigád

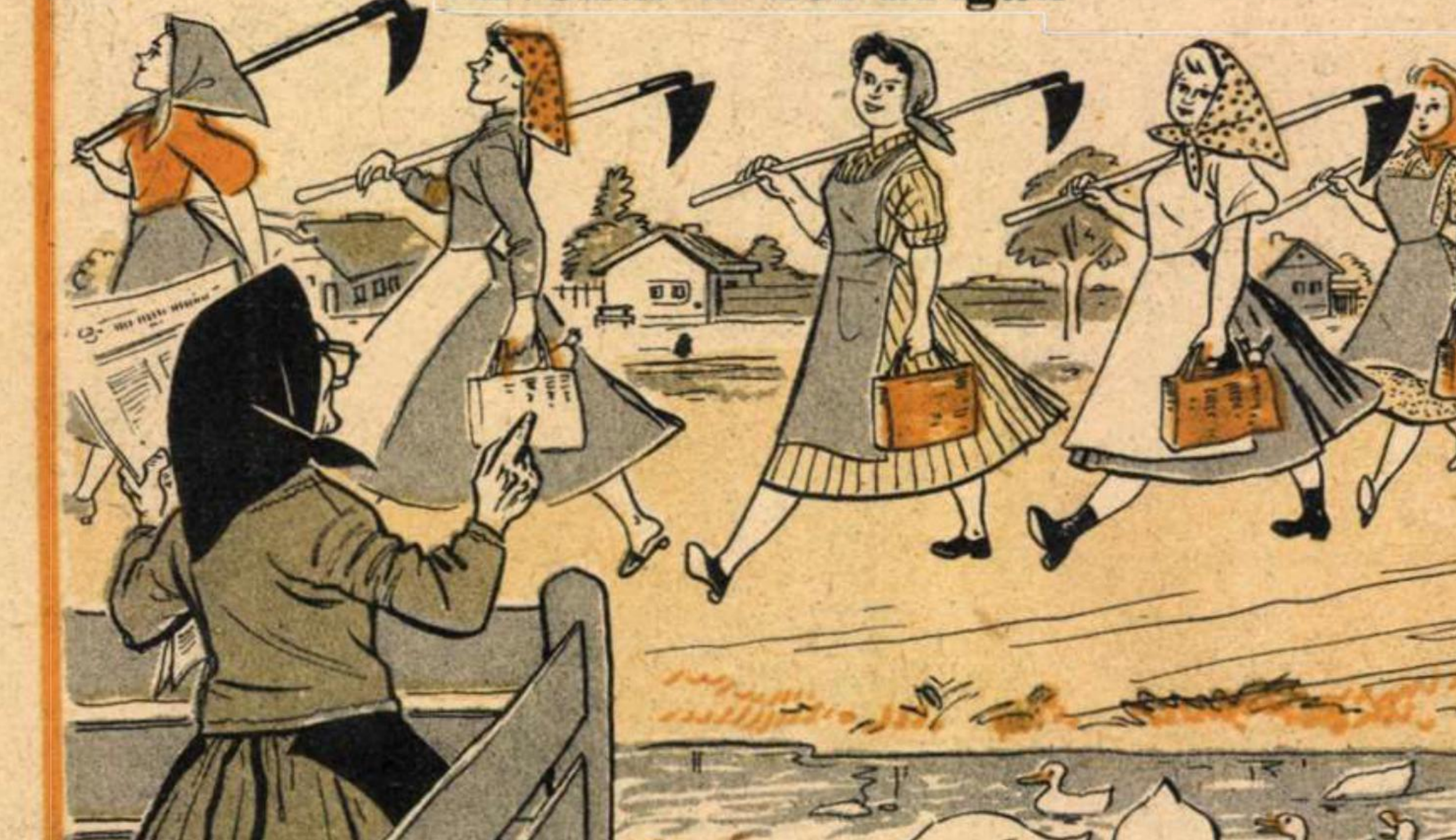

— Olvastátok lányok, mit írt az ujság a jó növényápolásról meg a munkafegyelemről?
— Láthatja Rozi néni, hogy olvastuk!

Aláírás előtti pillanatok

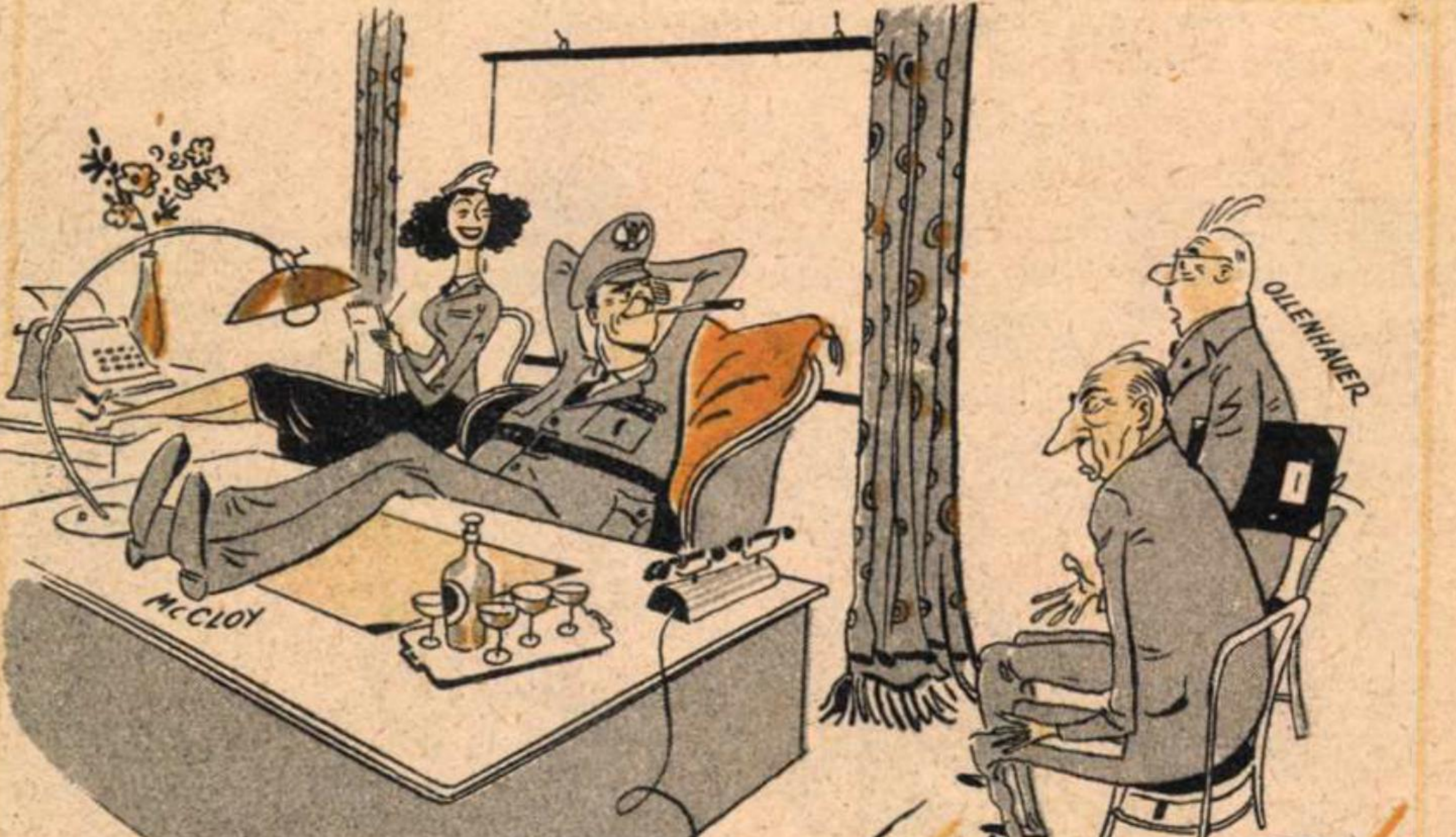

MacCloy: Megértem az urak aggodalmát. Mert úgye én bármely pillanatban visszamehetek az USA-ba, de önök itt maradnak...
Adenauer: Hogyan?! Cserbenhagyna, tábornok úr?!
MacCloy: Ugyan! Csakis akkor, ha baj lesz...

Földközi lavór

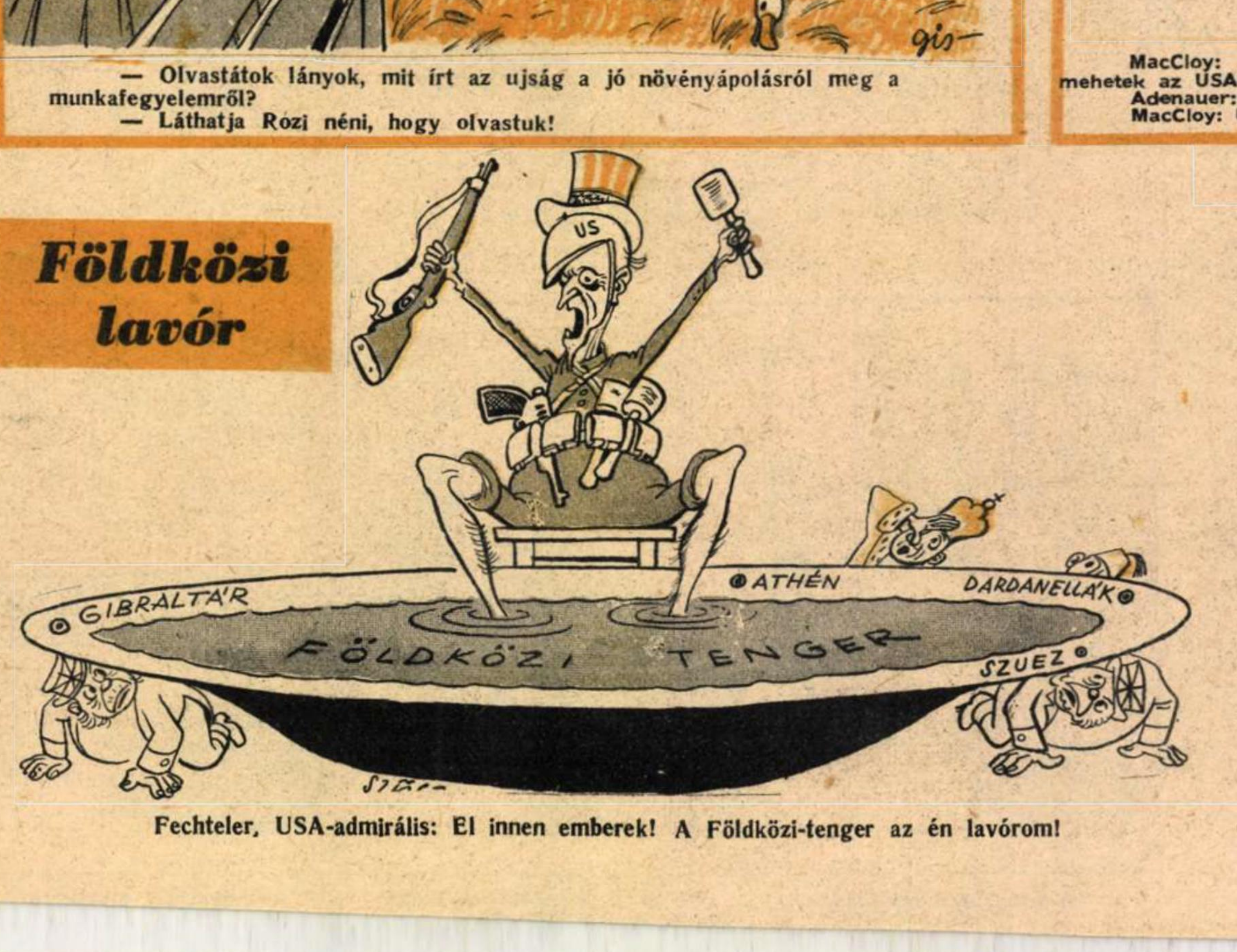

Fechteler, USA-admirális: El innen emberek! A Földközi-tenger az én lavórom!

Asszonyok, lányok, ki a földekre!

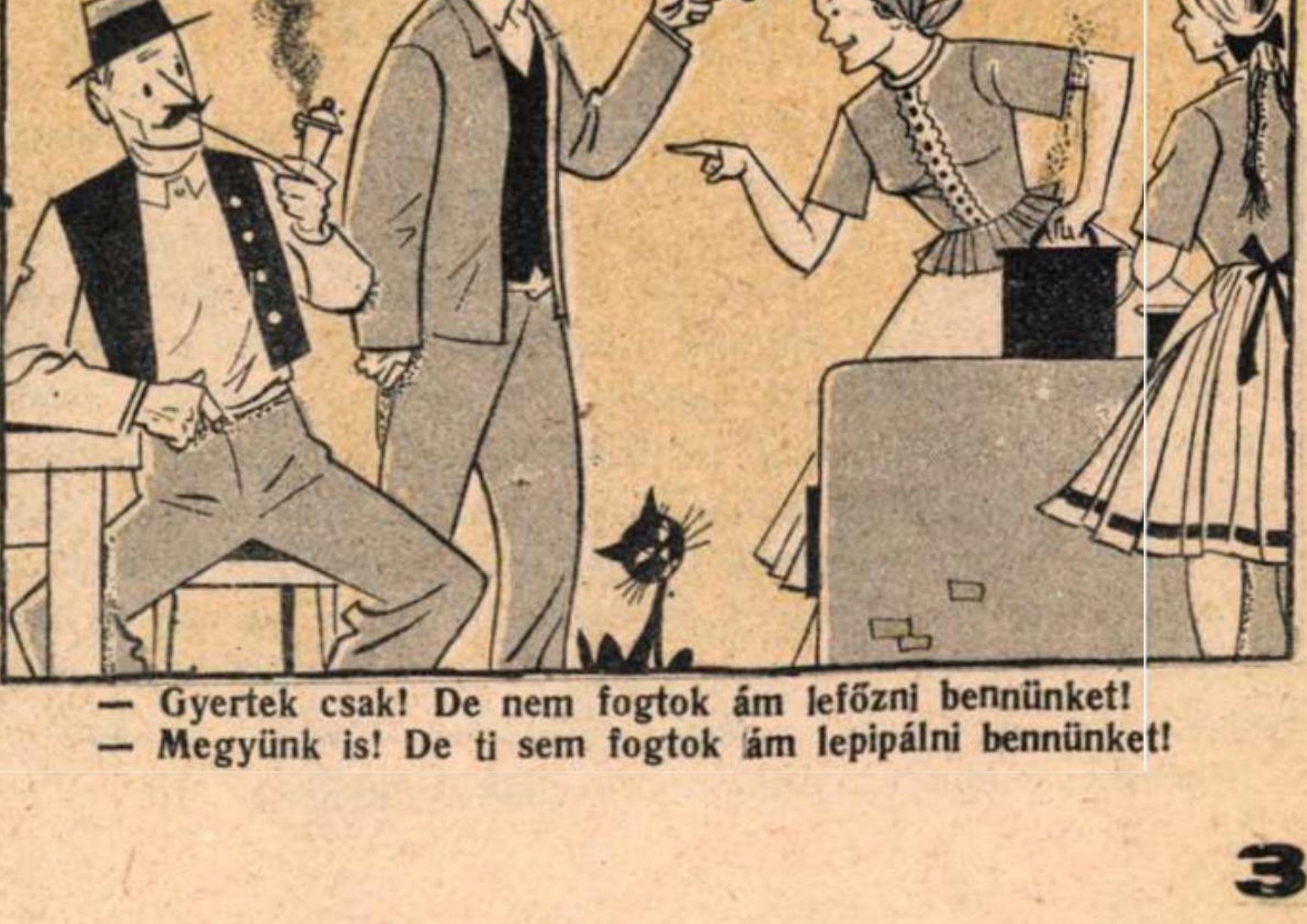

— Gyertek csak! De nem fogtok ám lefőzni bennünket!
— Megyünk is! De ti sem fogtok ám lepipálni bennünket!

A mindennapi békeharc katonái teljes fegyverzetben

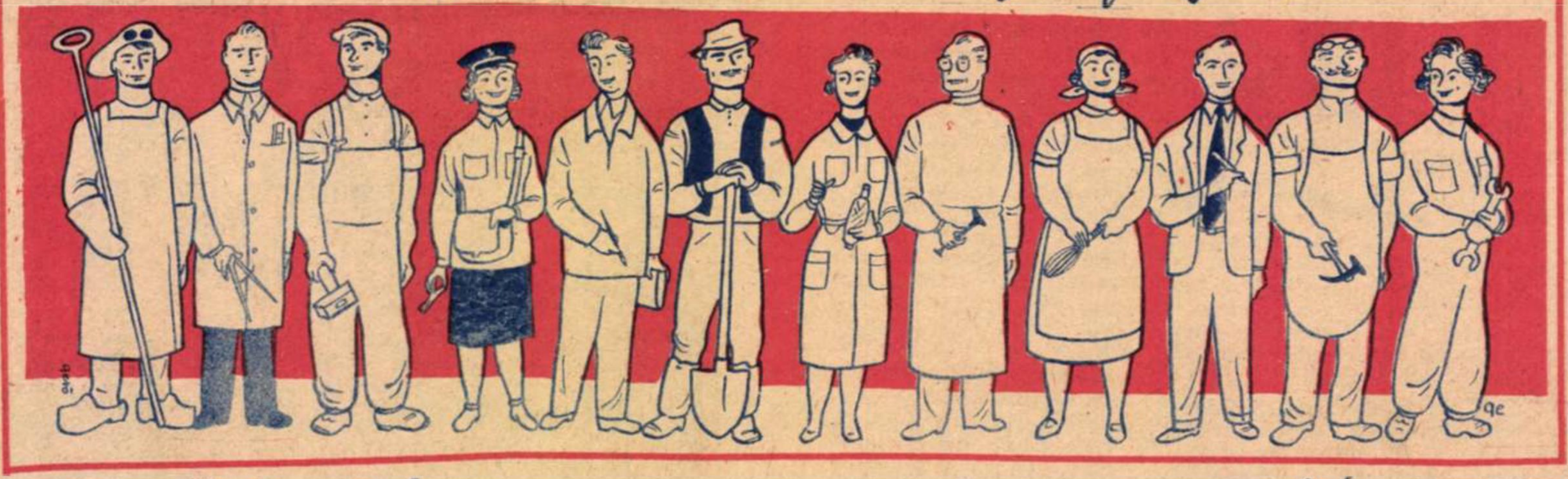

Amerikai sorozás

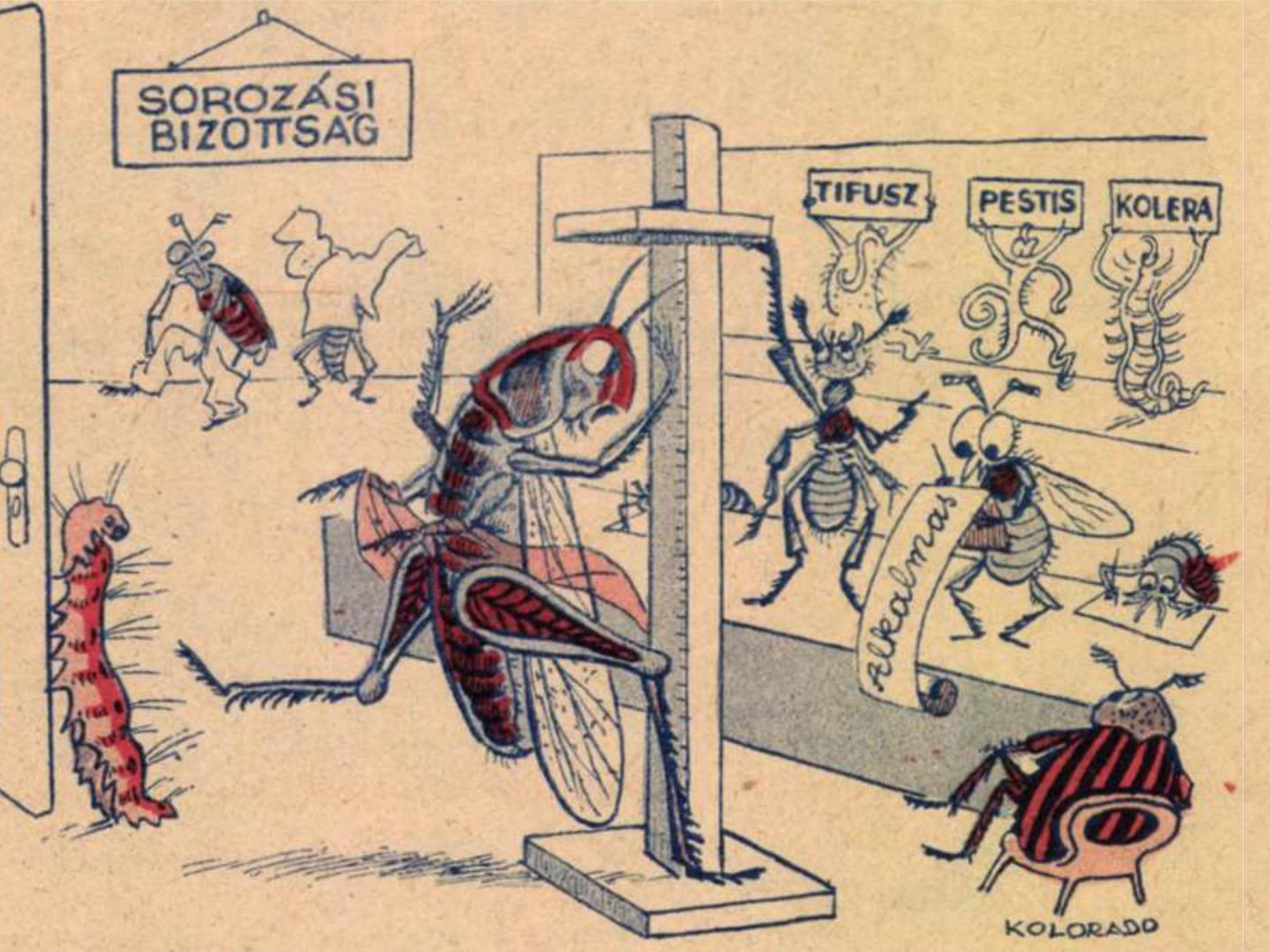

Mangalica mama oktat

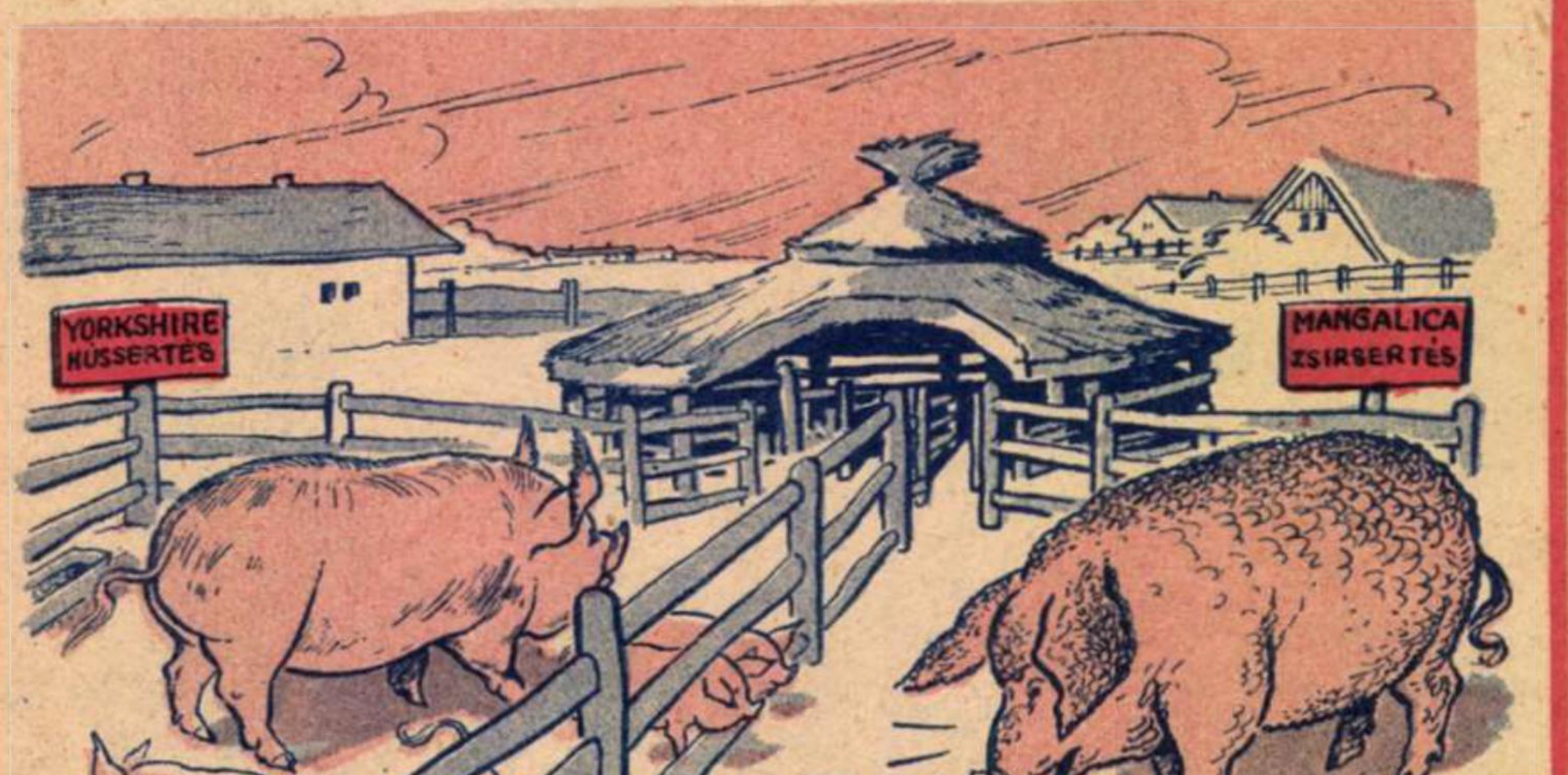

— Légy okos Röfike, barátkozz a szomszédokkal, mert a tenyésztési minőség emelése a két család együttműködésén alapszik.

DARVAS SZILÁRD:

Színész, színpad nélkül

Régi ismerősömmel, a tehetséges fiatal színésszel találkoztam. Ugynevezett „rossz szezonja" volt az idén, nagy létszámú társulathoz szerződött s nem igen jutott neki szerep. Egyetlenegyszer játszott valami ötödik katonát, aki fegyverét csörtetve végigrohan a színen s bár úgy csörtetett, mint színész még soha, képtelen volt magára hívni a figyelmet. Annál kevésbbé, mert a másik négy is igyekezett s így mind az ötüket holtversenyben egyszerre nyelte el az érdektelenség.

Érthető, ha barátom szomorú. Színész színpad nélkül partravetett hal, azzal a különbséggel, hogy nem tátog némán, hanem harsányan szidja az igazgatókat, a rendezőket, a kollégákat, általában az egész világot és nem rajta mulik, ha valakit kifelejt. Tiszteletreméltó keserűség ez, hiszen a munkavágy fűti, a lefojtott energiák robbannak és keresnek kiutat

*

Családomban is van egy ilyen vergődő színész-zseni. Másodszülött gyermekemről, Ferencről van szó, akit a bábszínház sűrű látogatása és némi apai ágon öröklött terheltség már most, öt és féléves korában a színművészeti pályára irányított, méghozzá a színpadrakerülés minden reménye nélkül. Ferikét ugyanis cipővel és ruhával is alig lehet győzni s ha tegyük fel, futná jövedelmemből egy kőszínházra, az se kerülné el sorsát: napokon belül elszaggatná.

A tehetség viszont kitör és eget kér. Ferike bábszínházat rendezett be magának, ahol a szürrealisták és kubisták stílusában komponált darabokat mutat be, tény, hogy egy árva szót se lehet érteni belőlük. Játékában nagy szerepe van a mozgásművészetnek, amennyiben egy karosszék alá hasalva helyezkedik el, onnan nyujtja elő sajátmaga készítette figuráit: a királyt, a kulákot és a szegényparasztot, kiknek valamennyiét egy-egy teljesen egyforma üres papírlap helyettesíti. A szereplők testületileg egyformán beszélnek s így az egész produkciót olyan nemes egyszerűség jellemzi, hogy képtelenség odafigyelni. Az érdeklődés hiánya miatt a bérletezés is csődöt mondott, Ferike nap mint nap üres széksorok és tátongó rekamiék előtt játszotta végig műsorát, sőt néha a színpadot is kihúzták felőle, mert szükség volt a fotelekre.

A viszontagságok nem törték meg ezt az acélos jellemet, ellenben elhatározta, hogy eltekint a bábművészet megreformálásától és az élő színpadot választja. Visszaélve foglalkozásommal, hozzám fordult darabokért és erőszakoskodásának engedve, írtam is számára egy kis dramolettet, amelyet tényleg sikerre vitt. Mintegy háromszázszor játszotta el a jelenetet, haladó hagyományaink és a dús mesefantázia e széles taglejtésekkel kísért keverékét; némikép hozzáadva saját meggyarapodott ismereteit is:

— János vitéz bedobta a tóba a rózsát, Iluska kiemelkedett a habokból és azt mondta: Köszönöm neked, János vitéz, most kint vagyok a vízből.

Ferike ezután szeretett volna átalakulni repertoire-színházzá, én azonban kiírtam magam az ő számára, különben se vállalhattam a felelősséget egyéni betoldásaiért. Színpad, szerző és szerep nélkül maradt Ferike s mindjobban kezdett hasonlítani a bevezetőben említett ismerősömhöz.

*

Ilyen előzmények után értesültem, hogy gyermekem a napközi otthonban előre megfontolt szándékkal beleült a szomszédja levesébe. Produkciója hatalmas sikert aratott az egybegyűlt nézőközönség előtt, az óvónéniknél azonban kevésbbé, miértis Ferike rövidesen helyetfoglalt a jóformán az ő személyes használatára rendszeresített szégyenpadon, ahová olyan önérzetesen ült ki, mint a színészek egy-egy siker szüneteiben a színház előtti kispadra.

Az otthoni fegyelmi tárgyaláson is rendkívül gerincesen viselkedett. Nem titkolta, hogy különös produkcióját a „Vidám Budapest" akció egyik szórakoztató számának szánta.

— Én mindig kitalálok valamit, amin a gyerekek nevetnek — jelentette ki minden bűntudat nélkül.

S én, mint a család házi színpadának igazgatója, elhatároztam, hogy a jövőben többet játszatom. Már dolgozom is egy kisebb művön, amelyben visszatérhet régi sikerei színhelyére, a fotel alá. Mert színész színpad nélkül partravetett hal és nincs rémesebb, mint ha a szerepeit maga írja...

KI-BE

Korzika szigetének Bastia nevű kikötőjében a rakodómunkások megtagadták az amerikai hadianyag kirakását. A bastiai rendőrfőnök erre rendőröket küldött a kikötőbe, hogy azok rakják ki az amerikai hadianyagot. A rendőrök el is kezdték a hadianyag kirakását, de nem tudták befejezni a kirakást, mert jöttek a rakodómunkások és elkezdtek nekik segiteni. A segítés azonban abból állott, hogy a rendőrök által kirakott hadianyagot visszarakták a hajóra, a hadianyagot kirakó rendőröket viszont kirakták a hajóról, ami mutatja, hogy Korzikában éppúgy, mint egész Olaszországban és Franciaországban és más országokban is, sok bajuk van az imperialista kormányoknak a kirakással. Ezek a kirakási bajok csak akkor fognak megszűnni, amikor megtörténik az utolsó kirakás.

Ezeknek az imperialista kormányoknak a kirakása.

Az utcakertekről

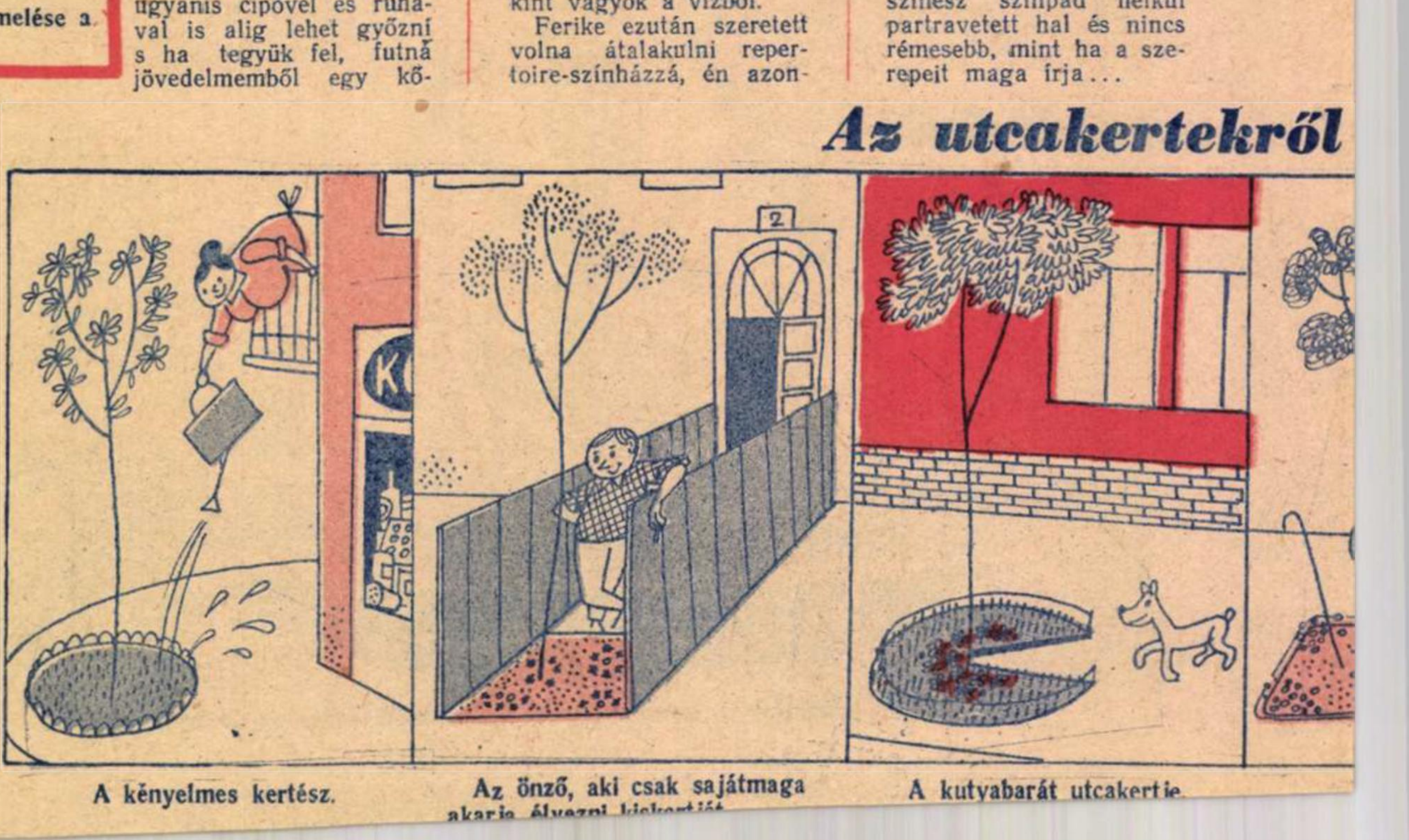

A kényelmes kertész.

Az önző, aki csak sajátmaga akarja élvezni kiskertjét.

A kutyabarát utcakertje.

„Csalánba nem üt a ménkü"

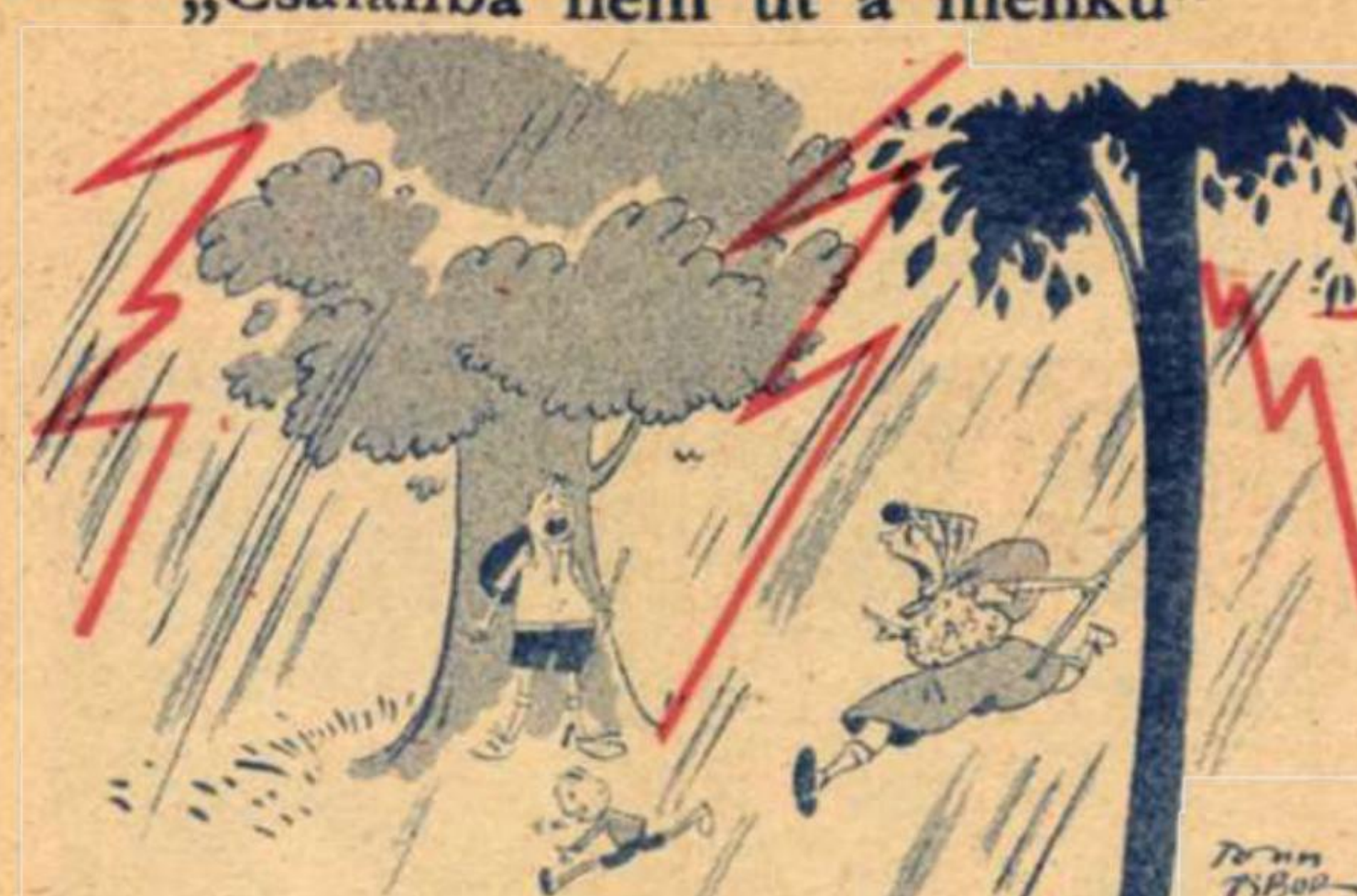

— Apu, ne állj ilyenkor a fa alá!
— Nem, majd odaállok neked most csalánt keresni!

ÚTJELZŐ-TÁBLÁK
hulladékgyűjtők részére

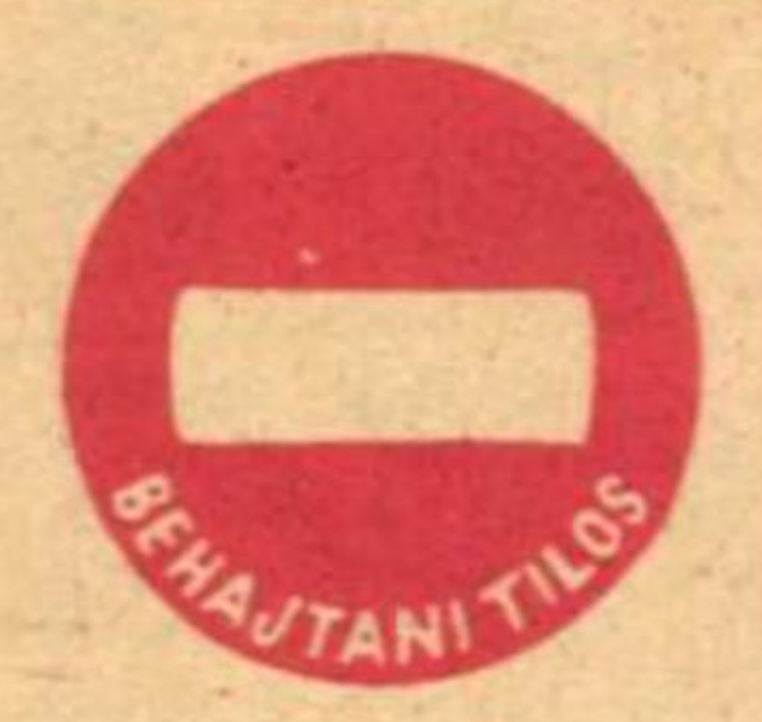

BEHAJTANI TILOS, összegyűrni sem szabad a könyvek, füzetek oldalait. De ha mégis elrongyolódnának, ne dobd a tűzbe őket, gyűjtsd össze a hulladékgyűjtők számára.

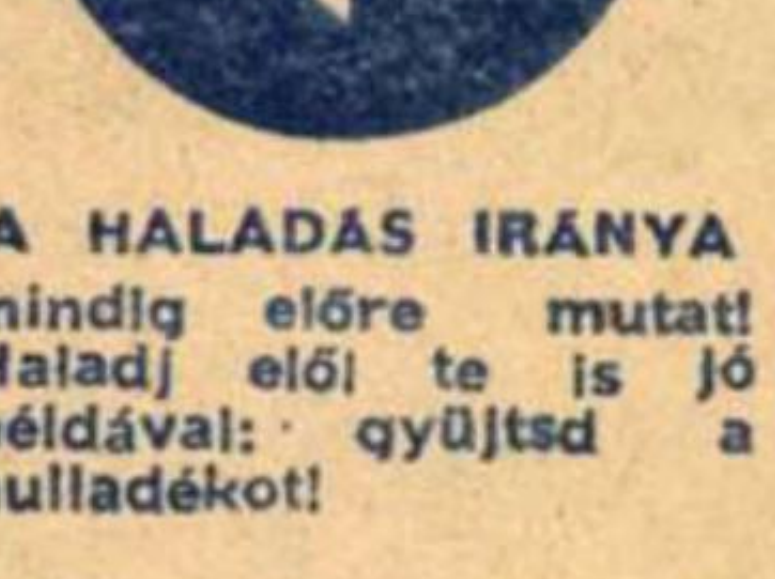

A HALADÁS IRÁNYA mindig előre mutat! Haladj elöl te is jó példával: gyűjtsd a hulladékot!

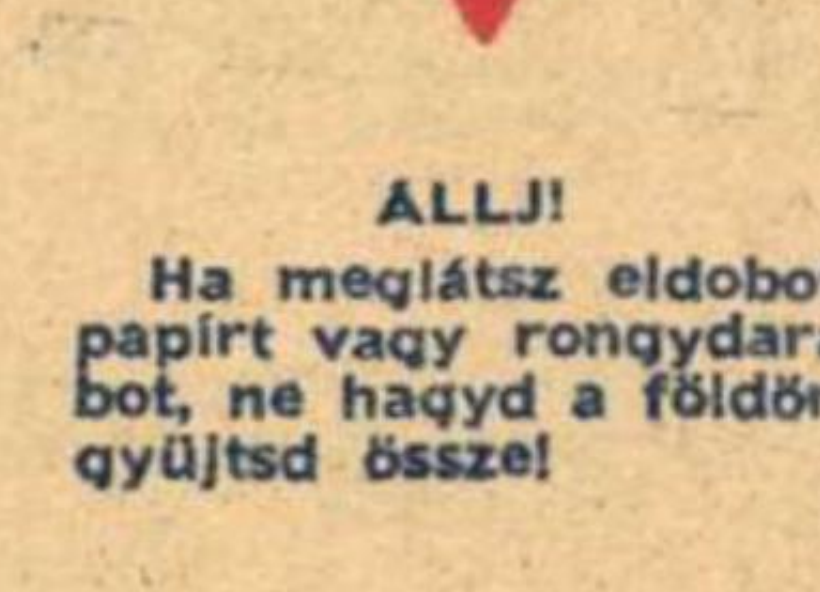

ÁLLJ! Ha meglátsz eldobott papírt vagy rongydarabot, ne hagyd a földön, gyűjtsd össze!

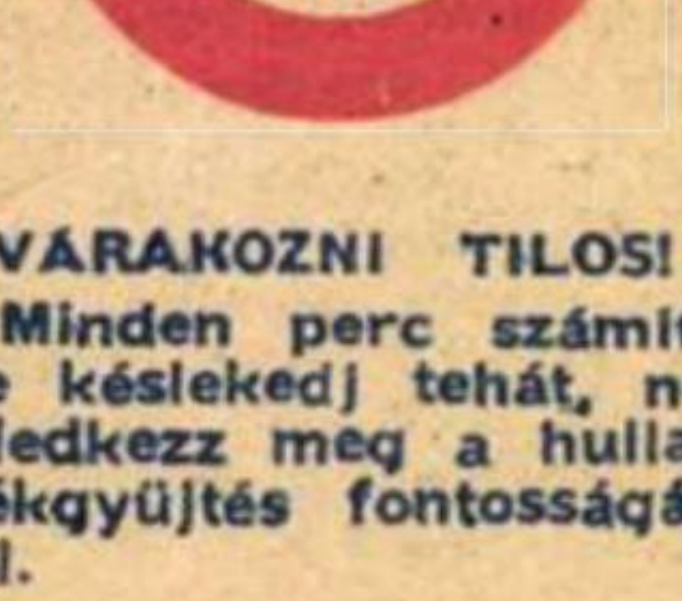

VÁRAKOZNI TILOS! Minden perc számít. Ne késlekedj tehát, ne feledkezz meg a hulladékgyűjtés fontosságáról.

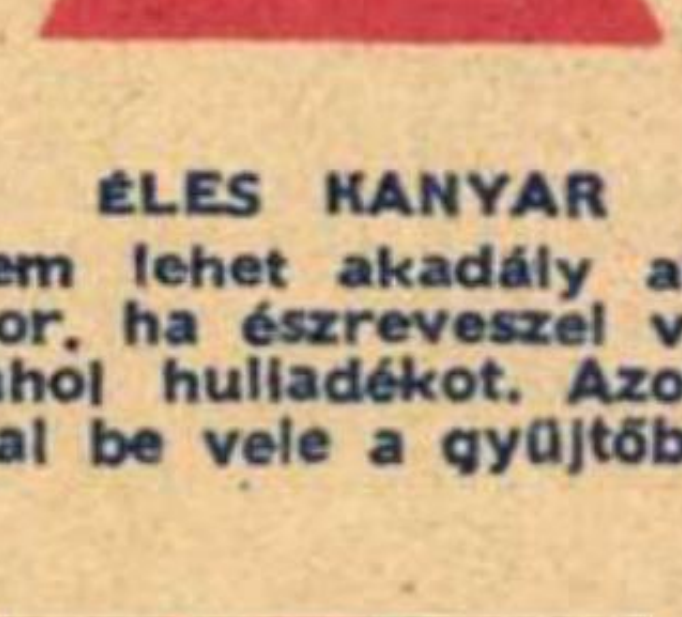

ÉLES KANYAR sem lehet akadály akkor, ha észreveszel valahol hulladékot. Azonnal be vele a gyűjtőbe!

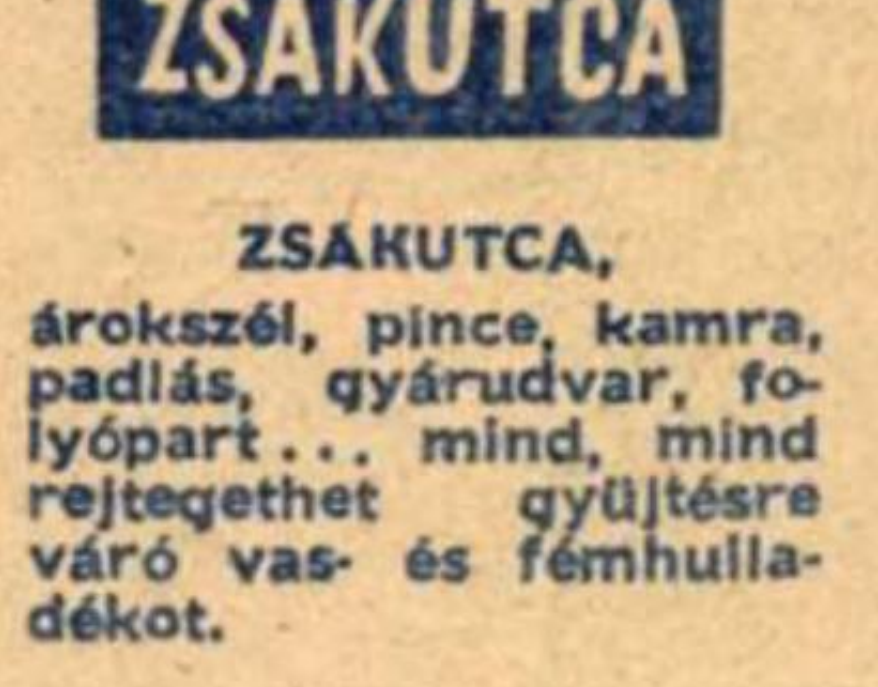

ZSÁKUTCA, árokszél, pince, kamra, padlás, gyárudvar, folyópart ... mind, mind rejtegethet gyűjtésre váró vas- és fémhulladékot.

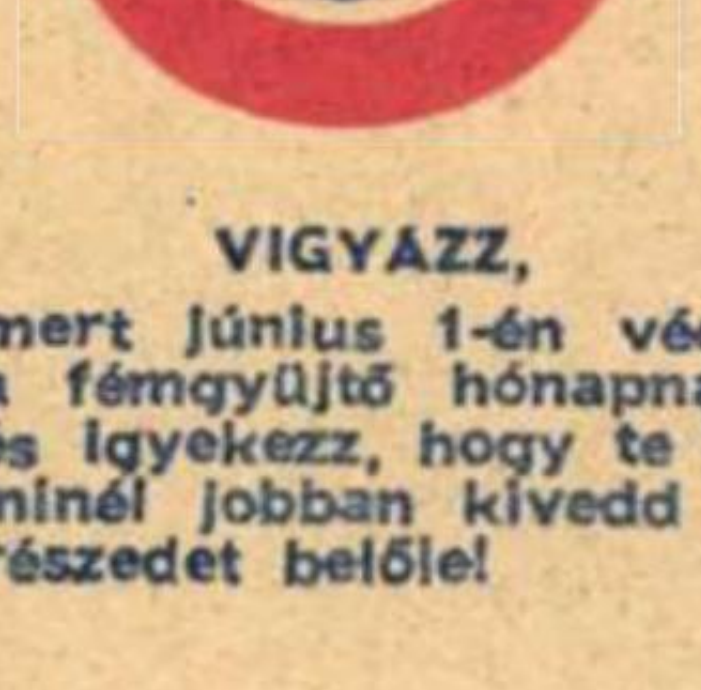

VIGYÁZZ, mert június 1-én vége a fémgyűjtő hónapnak és igyekezz, hogy te is minél jobban kivedd a részedet belőle!

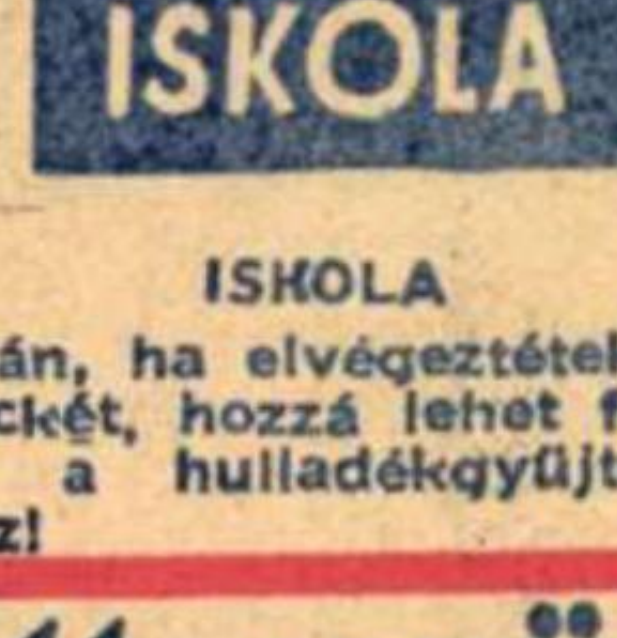

ISKOLA után, ha elvégeztétek a leckét, hozzá lehet fogni a hulladékgyűjtéshez!

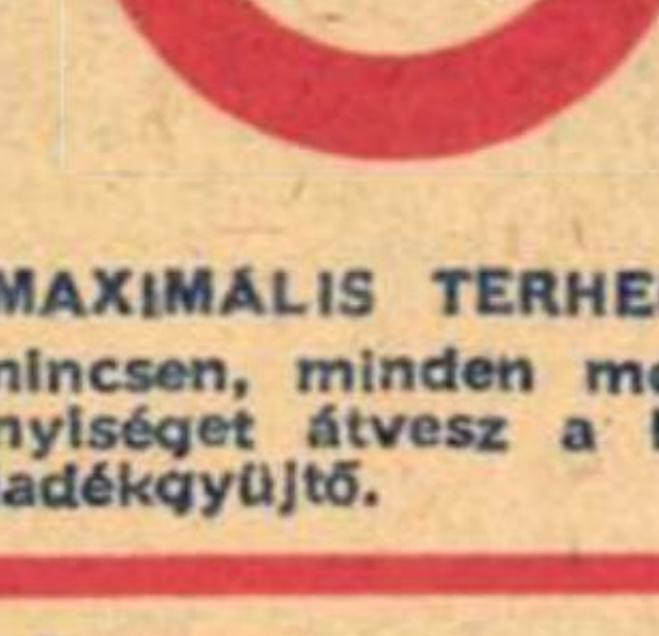

MAXIMÁLIS TERHELÉS nincsen, minden mennyiséget átvesz a Hulladékgyűjtő.

Tizenkét tajtékpipa

Nevezetes falu Páty. Teli van dúslombú fákkal. Az nem jó, ha az ember nem látja a fáktól az erdőt; de az már jó, ha az ember nem látja a fáktól a házakat. Hát ilyen falu Páty. Nem is falu az már, valóságos liget.

De még ebben a nevezetes faluban is nevezetes ember Lukácsi bácsi; nemcsak azért, mert az első-típusú „Béke"-termelőcsoport intézőbizottsági tagja, hanem azért is, mert kerekszámban tizenkét tajtékpipája van. De az még semmi, hogy tizenkét tajtékpipa! A tizenkét tajtékpipa közt van olyan is, amelyikből a leghíresebb török basa szitta sok-sok esztendővel ezelőtt a füstöt. Amikor még a törökök Tripolisznál háborúztak, valamelyik főtörök ottfelejtette siettében a csatatéren és Lukácsi bácsi egyik komája elhozta onnan, gondolván, hogy a török majd csak meglesz már nélküle is és igaza is lett, mert a törököktől úgyis elveszi ma már Truman a vágottdohányt, minek nekik tajtékpipa?

Bocsánat a kitérésért, nem Trumanról akartam én beszélni, hanem Lajos bácsiról. Mert Lajos bácsinak az a szokása, hogy reggel mindig kiválaszt egyet a tizenkét pipa közül, aztán megy a dolga után. Cseke Jani, az elnök vagy Béni bácsi, a másik intézőbizottsági tag megkérdezi Lajos bácsitól:

— No Lajos, máma melyik pipa van szolgálatban?

Lajos bácsi megmutatja az éppen üzemben lévő pipát, mire a kérdezők bólintanak.

— Hiszen akkor jól van, megy majd a munka!

Mert már abból, hogy milyen pipát fogad útitársnak Lajos bácsi, tudni lehet, hogy milyen nap lesz. Ha csak kinn dolgozik a földön, a kurtaszárúból pöfékel. Ha valamilyen intézőbizottsági dologban jár, az is mindjárt meglátszik, akkor már hosszabb a pipaszár, komolyabb a csutora. Nagyobb alkalmakkor meg éppen a leghíresebb pipájával él Lajos bácsi.

Most is ott ballag a pátyi Kossuth Lajos-utcán Lajos bácsi, ami nem is olyan egyszerű mesterség. Kövezik az utcát. Az ötéves tervtől kapja ezt is a jó beadó Páty.

— Megy az intézőbizottsági ülésre — mondja az egyik tanácstag. — A „Béke"-csoport nagy felajánlást tesz június elsejére, a Béketalálkozóra. Minden növényápolási munkát határidő előtt elvégeznek. Cseke Jánosné, Mária, az elnök felesége még külön vállalást tesz paradicsomra ... Béni bácsi meg a szőlőre ...

— Ki mondta? — kérdi a másik tanácstag.

— Cseke János. De, ha nem mondta volna, akkor is tudnám, mert Lajos bácsi a legszebbik pipáját vitte magával ...

(g.)

Békegyűlés

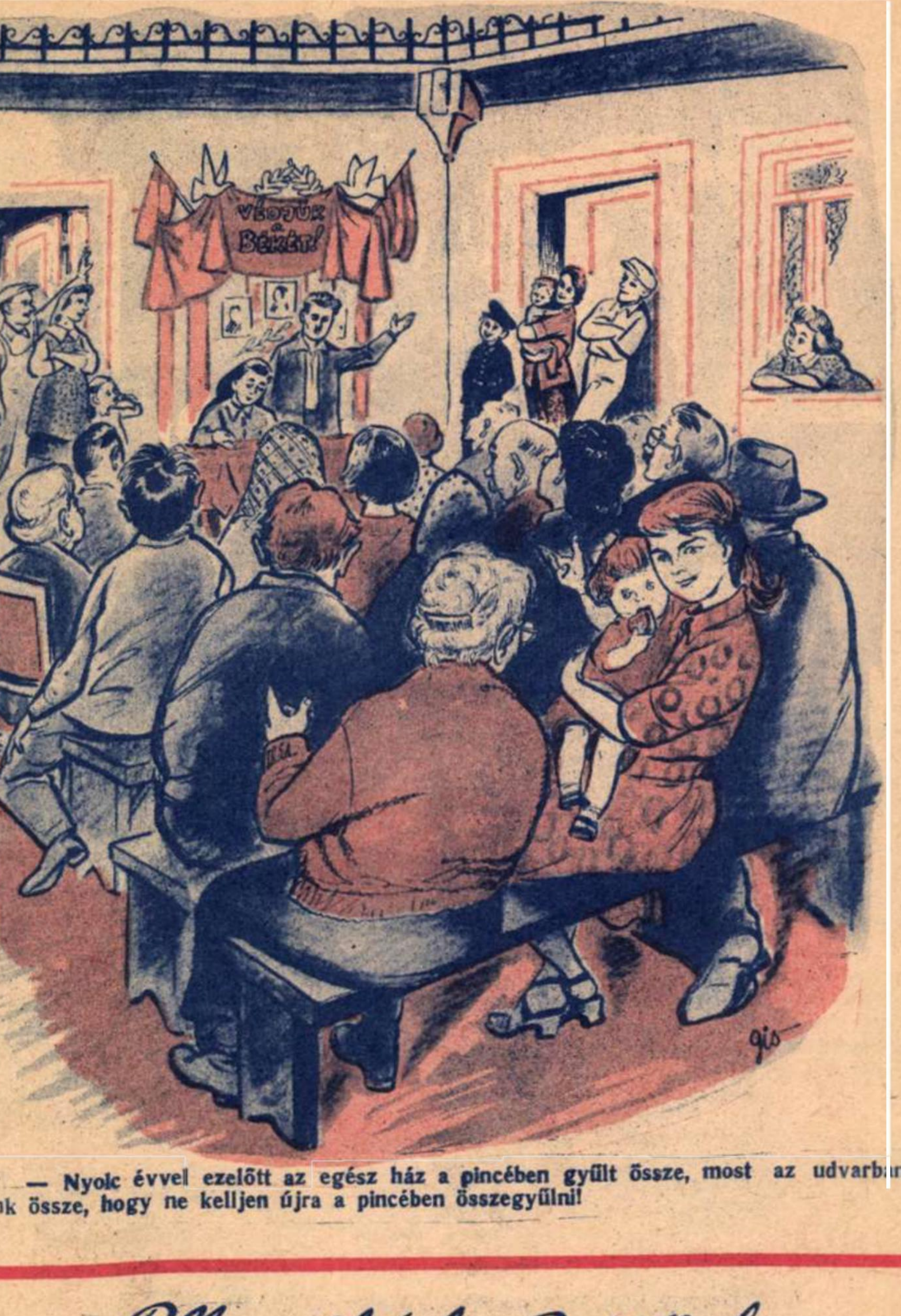
VÉDJÜK a BÉKÉT!

— Nyolc évvel ezelőtt az egész ház a pincében gyűlt össze, most az udvarban gyűlünk össze, hogy ne kelljen újra a pincében összegyűlni!

Pillanatfelvétel a Dodd-ügyben

Dodd amerikai tábornokot saját hadifoglyai foglyul ejtették Koreában, kiszabadulása után őt is, utódját is elcsapták.

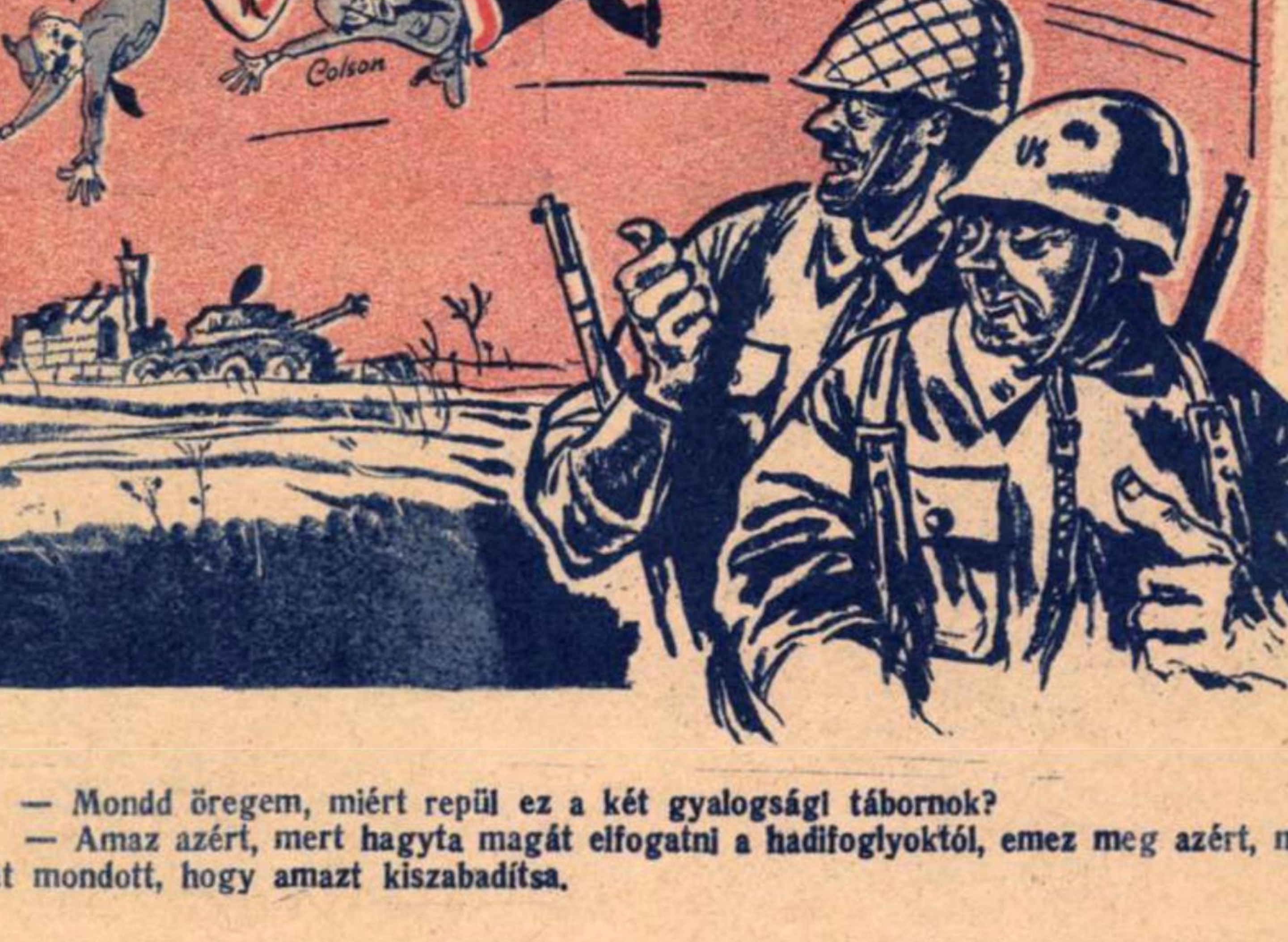

— Mondd öregem, miért repül ez a két gyalogsági tábornok?
— Amaz azért, mert hagyta magát elfogatni a hadifoglyoktól, emez meg azért, mert igazat mondott, hogy amazt kiszabadítsa.

jutott eszünkbe

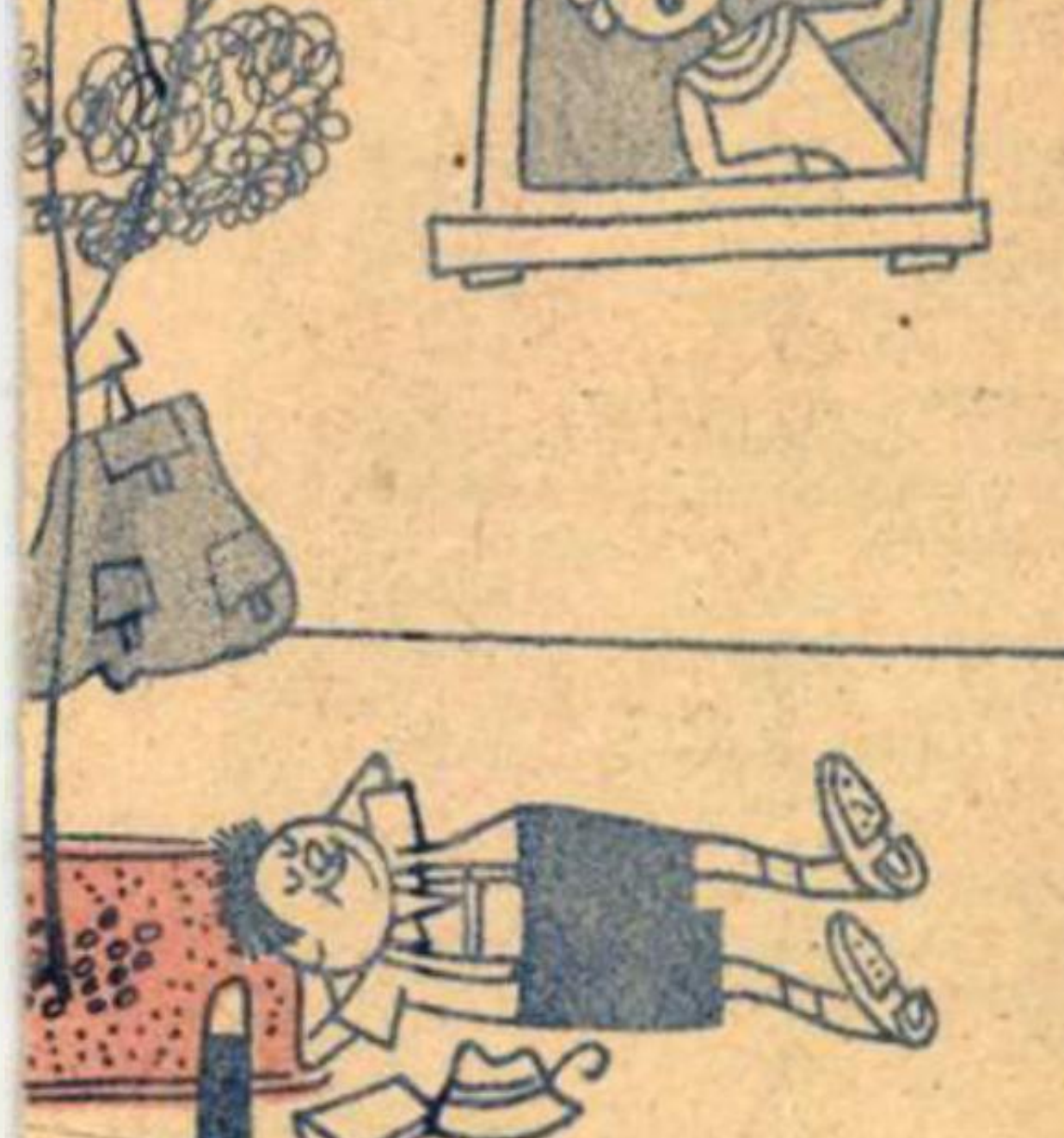

Elég volt a kirándulásból!

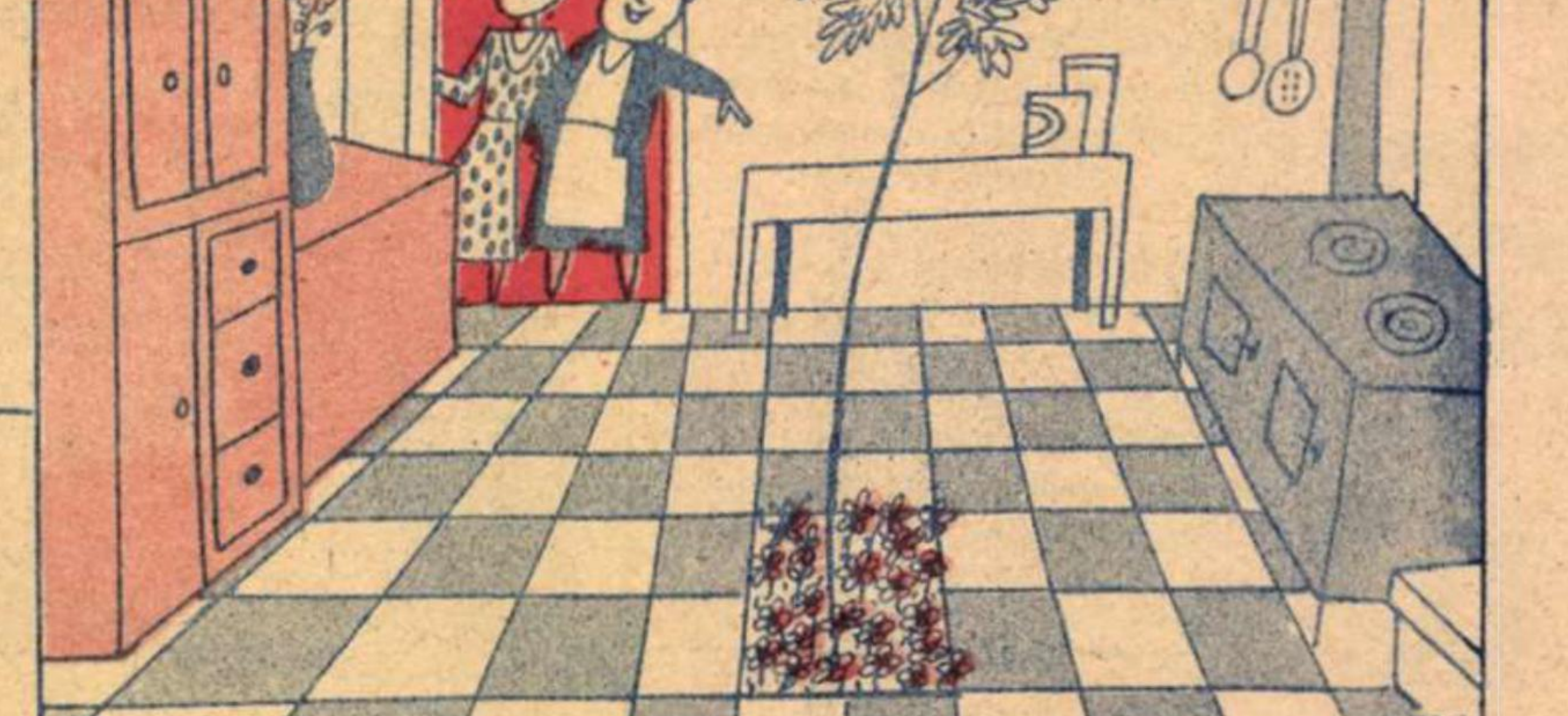

— Mindenki utcakertet csinál, én csináltam magamnak egy konyhakertet!

A Dodd-ügy magyarázata

Az amerikaiak tele torokból hazudják, hogy a koreai hadifoglyok nem akarnak hazamenni, hogy ragaszkodnak hozzájuk, mármint az amerikaiakhoz. Ennek a ragaszkodásnak fogják betudni nyilván azt is, hogy a kocse-szigeti koreai hadifoglyok elfogták Dodd tábornokot, a fogolytábor amerikai parancsnokát. Kétségtelen, hogy Dodd tábornok amerikai, az is kétségtelen, hogy a hadifoglyok foglyulejtették és az is kétségtelen, hogy alig akarták elengedni, tehát ezekszerint kétségtelen, hogy ragaszkodtak Doddhoz, aki amerikai, ha tehát Doddhoz ragaszkodtak, akkor nyilván a többi amerikaiakhoz is ragaszkodnak; a baktériumháború mániákusan arcátlan letagadása után egyáltalán nem csodálkoznánk, ha az amerikaiak ezt a magyarázatot fűznék a Dodd-ügyhöz.

Mert ők talán még az AMI GO HOME-ot is úgy magyarázzák, hogy lám, mennyire szeretnek bennünket Nyugat-Európában, hiszen angolnyelvű feliratokkal festik tele az utcákat.

Csavar, ropogósra sütve

A napokban érdekes levelet kaptunk. A SZOT egyik iskolájának oktatója, névszerint Tóth István közölte velünk, hogy az iskolára a kenyeret a Százados-úti SÜTÉRT szállítja, ami nem lenne baj, hiszen a hallgatók szeretik a kenyeret. A baj ott kezdődik — amint azt Tóth elvtárs írja — hogy „a kenyérgyár a kenyér mellett egyéb dolgokkal is kedveskedik az iskola hallgatóinak. Legutóbb például úgy gondoskodott a hallgatók szervezetének vasszükségletéről, hogy egy 4 centiméter nagyságú csavart sütött bele az egyik félbarna cipóba".

A leírt szó bizonyságául csatolták a levélhez magát a csavart is, mondván, hogy még a fémgyűjtési hónap keretében sem szabad előfordulni annak, hogy vasat sütnek a kenyérbe. Elindultunk tehát, hogy a Százados-úti kenyérgyárban megérdeklődjük: hogyan került csavar a cipóba?

— Jónapot — mondtuk, amikor beléptünk a kenyérgyár portásfülkéjébe. Jobbkezünk mutató- és hüvelykujjával magasra emeltük a csavart és így folytattuk: Ezt találtuk az egyik kenyérben!

A portás ránknézett. Arcizma sem rándult. Egykedvűen ment asztalához és kitöltötte a kapucédulát.

— A termelési osztályra tartozik — mondta, miután átnyujtotta a belépőt. — Szembe, a folyosón balra!

Szembe, a folyosón balra, a termelési osztályon egy kockásblúzos elvtársnő dolgozott.

— Jónapot — mondtuk és jobbkezünk hüvelyk és mutatóujjával magasra emeltük a ropogósra sütött csavart. — Ezt a csavart találtuk az egyik kenyérben!

Az elvtársnő ránknézett. Arcizma sem rándult.

— Mindjárt jön a termelési osztály vezetője — mondta egykedvűen. — Ez rátartozik!

Azzal tovább dolgozott.

Tíz percen belül kiderült, hogy a termelési osztály vezetője az igazgató elvtársnál van, tehát menjünk mi is oda a csavarral. Bementünk a titkárságra.

— Jónapot — mondtuk és jobbkezünk stb., stb. — Ezt a csavart találtuk a kenyérben!

Úgylátszik a kenyérgyár a vascsavaridegzetű emberek gyüjtőhelye. A titkárnő ránknézett, arcizma sem rándult és az ajtóra mutatott.

— Ez az igazgató elvtársra tartozik. Ő a szakember!

— Jónapot — léptünk be és jobbkezünk stb., stb.

— Ahá — vette ki az igazgató a csavart a kezünkből — ez a kihúzható kemenceplatni egyik csavarja!

— Azt szeretnénk tudni, hogy került ez a csavar a kenyérbe? — kérdeztük.

— Beleugrott! — mondta a termelési osztály vezetője és arcizma sem rándult.

Érdekes hely ez a kenyérgyár. Itt mindent a legnagyobb lelki nyugalommal fogadnak. Csavar van a kenyérben? Nohát, ez semmi. Beleugrott! Bizonyára napjában több csavar készül beleugrani a kenyérbe, van amelyik elvéti az ugrást, az a platniban marad. Amelyiknek viszont sikerül, az együttmarad a kenyérrel, sülve, főve és a felfedezéstől is csak felvágás után kell tartania, hiszen senki sem vesz úgy kenyeret, hogy előzőleg mágnespatkóval próbálja ki: van-e benne vas?

A kenyérgyár vezetői megmutatták a kemencét is. Az első kemence kihúzott platniján azonnal felfedeztük a csavar helyét. Innen ugrott ki!

— Mi történik, ha észreveszik, hogy hiányzik egy csavar?

— Pótoljuk!

Meg akartuk kérdezni, hogy a kemencében pótolják-e, vagy a kenyérben, de az igazgató rendíthetetlen nyugalommal fejezte be a beszélgetést:

— Amikor a meggyúrt kenyeret lecsapják a platnira, akkor előfordulhat, hogy egyes meglazult csavarok felpattannak és beleugranak a masszába. Megjegyzem, még mindig jobb egy csavar, mintha gombostű kerülne a kenyérbe. Azt sokkal könnyebb lenyelni, mint egy ekkora vasdarabot!

Eddig a beszélgetés a rendíthetetlen nyugalmú kenyérgyárral. A magunk részéről mégis bizonyosra vesszük, hogy távozásunk után megmozdultak az arcizmok és sietve megtettek minden intézkedést azirányban, hogy az összes feleslegessé vált vasalkatrészt a fémgyűjtő hónap keretén belül gyüjtsék össze, méghozzá — nem a kenyérben! Mert lehet, hogy a csavart nem tudja senki se lenyelni, de egy ilyen ropogósra sütött csavarba könnyen beletörhet az ember foga!

Le a bürokráciával!

Öt és félkiló ruha 200 forint?

Öcsém, Huszár Imre postán feladott csomagja elveszett. A csomagban öt és fél kiló ruha volt. 2035 forint kártérítést kért a postától. A ruha értéke több volt, de csak annyit számítottunk fel, amennyit szerintünk a Bizományi Áruház használt ruhákért fizetett volna.

Meglepetésünkre a posta kártérítési igényünkre a következő választ küldte: „Kárigényét teljes mértékben nem elégíthetjük ki, mert a szabályzat szerint az értéknyilvánítás nélkül postára adott csomagokért 200 forintnál nagyobb kártérítés nem igényelhető. Jogában áll a postaigazgatósághoz fellebbezni. Fellebbezés első ívéért 10 forint, a többi íveken 3—3 forint, mellékletein pedig külön 1 forint illetéket kell leróni. Gaál József fehiv. vez. h."

A postaigazgatóság elutasította kérésemet, 200 forintot kaptam. A postahivatal átvételi elismervényével tanukkal tudom igazolni, hogy a küldeményt feladtam, sőt arra is vannak tanuk, hogy milyen ruhák voltak benne. Miért ad a posta 200 forintot több mint 2000 forint értékű ruháért? Hiszen árverésen is kapnak érte 2000 forintot. És még egy kérdés. Miért nem engedte meg a Keleti Postahivatal, hogy a raktárban heverő, kézbesíthetetlen, rosszul csomagolt bőröndök, kosarak, csomagok közül kikereshessük fivérem ruháit?

Tudom, hogy a postahivatalnak a szabályok szerint igaza van. Tudom, hogy van egy régi, 106. számú rendelet, amelynek ilyen és ilyen pontja szerint 200 forintnál nagyobb kártérítést nem lehet fizetni. De ezt a rendeletet évtizedekkel ezelőtt hozták, ideje lenne már ezt a kérdést újból rendezni.

Huszár László,
Bp., XIV., Szőnyi-utca 56.

Hagyják aludni a gyerekeket!

Több mint egy éve a Béke-út egyik házában lakom. Azóta szomorúan tapasztalom, hogy minden reggel 6 és 7 óra között a lakókért érkező személygépkocsik vezetői teljes erővel szólaltatják meg jelzőkürtjeiket. A pokoli lárma miatt a ház kisgyermekei felriadnak, sírnak és nem tudnak újból elaludni. Ugyanez történik minden este 22 óra után is. Már nyugovóra térnénk, amikor egymásután megszólalnak a dudák. Ismét felriadnak álmukból a gyermekek.

Helyesnek tartanám, ha a gépkocsival járó lakótársaim megmondanák a kocsik vezetőinek, hogy mikor álljanak a kapu elé és ők abban az időpontban már az utcán várnák az autókat. Ezzel megkímélnék a ház lakóinak idegeit, azok pihenhetnének s nem kellene órákig újból álomba ringatni felriadt gyermekeiket.

Bognár István
Béke-uti új ház A-épület I. em. 1.

Citromot a csecsemőknek!

A szoptatós anyák Maltiron-tápszert adnak gyermekeiknek. Elkészítéséhez azonban citrom kell. Tekintettel arra, hogy a citrom az egyetlen élelmiszer, amelyet még az árukban duskáló KÖZÉRT-ben is nehezen lehet kapni és sorba kell állni érte, javasolom, hogy a szoptatós anyáknak biztosítsanak napi egy citromot. Csecsemőtejjegy még van, ezért egyszerű lenne, ha ugyanarra a jegyre citromot is adnának.

Thein Antónia személyzeti felelős
Budapest, VI., Ó-utca 36.

TIPPSZELVÉNY
minden héten nyerhet!
TOTÓ
-n

S. O. S.

Az Ózdi Városi Kórház dolgozói vagyunk. Most, május 12-én még mindig nem kaptuk meg a múlt évi december 25., az idei január 1, a húsvéti, az április 4-i és a május 1-i munkabérünket. Legutóbb az Északmagyarország című lap súlyos kritikát gyakorolt az ózdi városi kórház munkájáról és a mi ügyünk is a súlyos adminisztratív hibák közé tartozik. Kérjük, segíts hozzá bennünket munkabérünkhöz.

Ózdi városi kórház dolgozói

Meggylikőr Szentendrén

A szentendrei Béke-étteremben két féldeci meggylikőrért 15 forintot számoltak. Megjegyeztük, hogy egy kicsit magas az ár. Panaszkönyvet kértünk. Erre egy dühös ember rohant hozzánk és összeszidott bennünket, mert a panaszkönyvet lapoztuk. Megállapítottuk, hogy a panaszrovat sűrűn tele van írva, de az elintézési rovat teljesen tiszta. Egyébként a panasz beírásán kívül a vállalatvezető előtt is szóvá akartuk tenni a meggylikőr ügyét, de mivel dühösen ránkrontott, erről a tervünkről letettünk.

Kicsit viharos állapotok vannak a Béke-étteremben.

Kelemen József

Hol a tankönyv?

A kúnmadarasi általános iskola II. osztályú tanulója vagyok. A múlt év őszén, a tanév kezdetén befizettük a tankönyvek árát. Néhány hét mulva végetér az iskolaév, de még mindig nem kaptuk meg a kifizetett tankönyvet. Mi történt a pénzünkkel, mi történt a tankönyvvel?

Szabó Erzsébet,
II. o. tan., Kúnmadaras,
Táncsics-u. 2.

Furcsa vasutállomás Felsőpakonyban

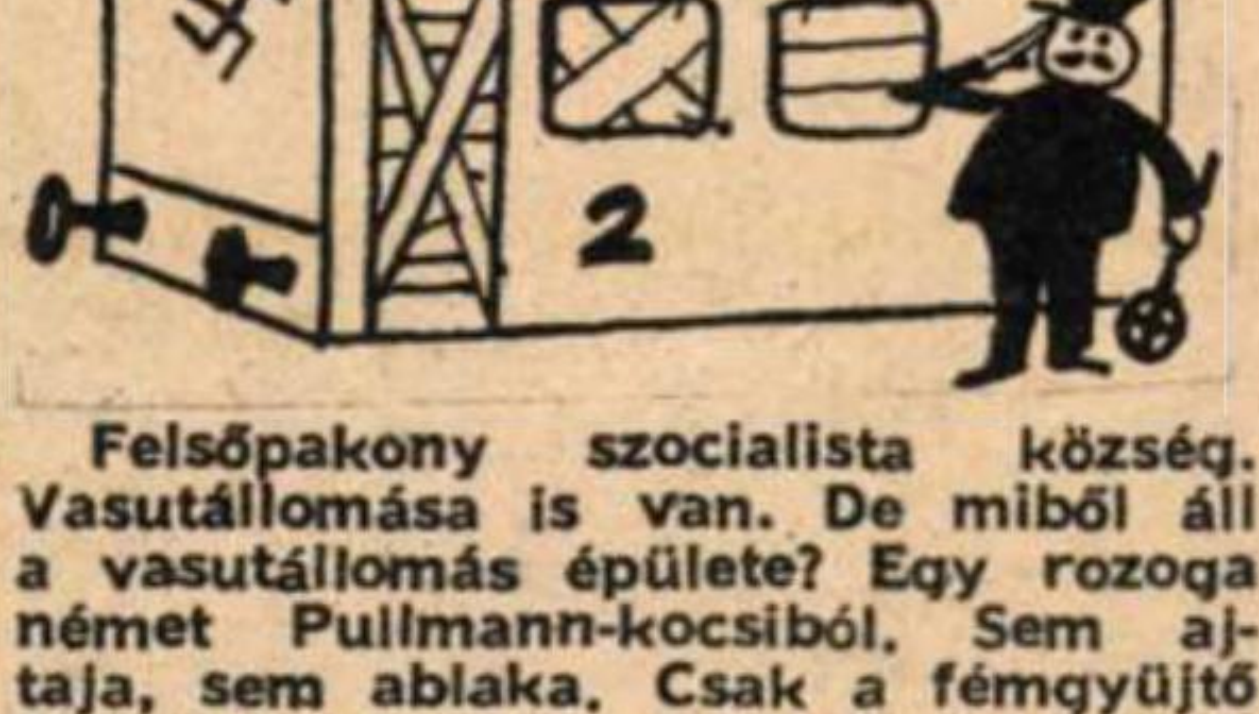

Felsőpakony szocialista község. Vasutállomása is van. De miből áll a vasutállomás épülete? Egy rozoga német Pullmann-kocsiból. Sem ajtaja, sem ablaka. Csak a fémgyűjtő tudná használni ezt az ócska vasuti kocsit, amelynek sötétjében a község dolgozói a vonatra várakoznak. Miért nem épít a MÁV rendes vasutállomást? Az ócska Pullmann-kocsit pedig vigyék a legközelebbi fémgyűjtőbe.

ifj. Csányi János
Gyál—Felsőpakony

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A Ludas Matyi egyik legutóbbi számában „A szegedi Áfort furcsa újítása" címmel közlemény jelent meg arról, hogy a benzinkút csak nyolc órán át van nyitva. Köszönjük a közlést. Az ügyet kivizsgáltuk és orvosolni fogjuk. Ígéretet teszünk, hogy minden Áfort-ügyet tárgyilagosan kivizsgálunk és a szükséges intézkedéseket megtesszük.

„ÁFORT"
Ásványolajforgalmi Vállalat

„Egy ugrás, negyvenhárom baleset" című közleménnyel kapcsolatban megállapítottuk, hogy az Üvegezési Vállalat rosszul méretezte az üvegtáblákat és amíg az új elkészült, a számok a szöveg mellett maradtak. Közben a hibát kijavították, új üvegtáblák kerültek a Moszkva-téri várócsarnokra és már a számok sincsenek a világító üvegtáblákon.

Fővárosi Villamosvasut

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Négy hiba Zircen

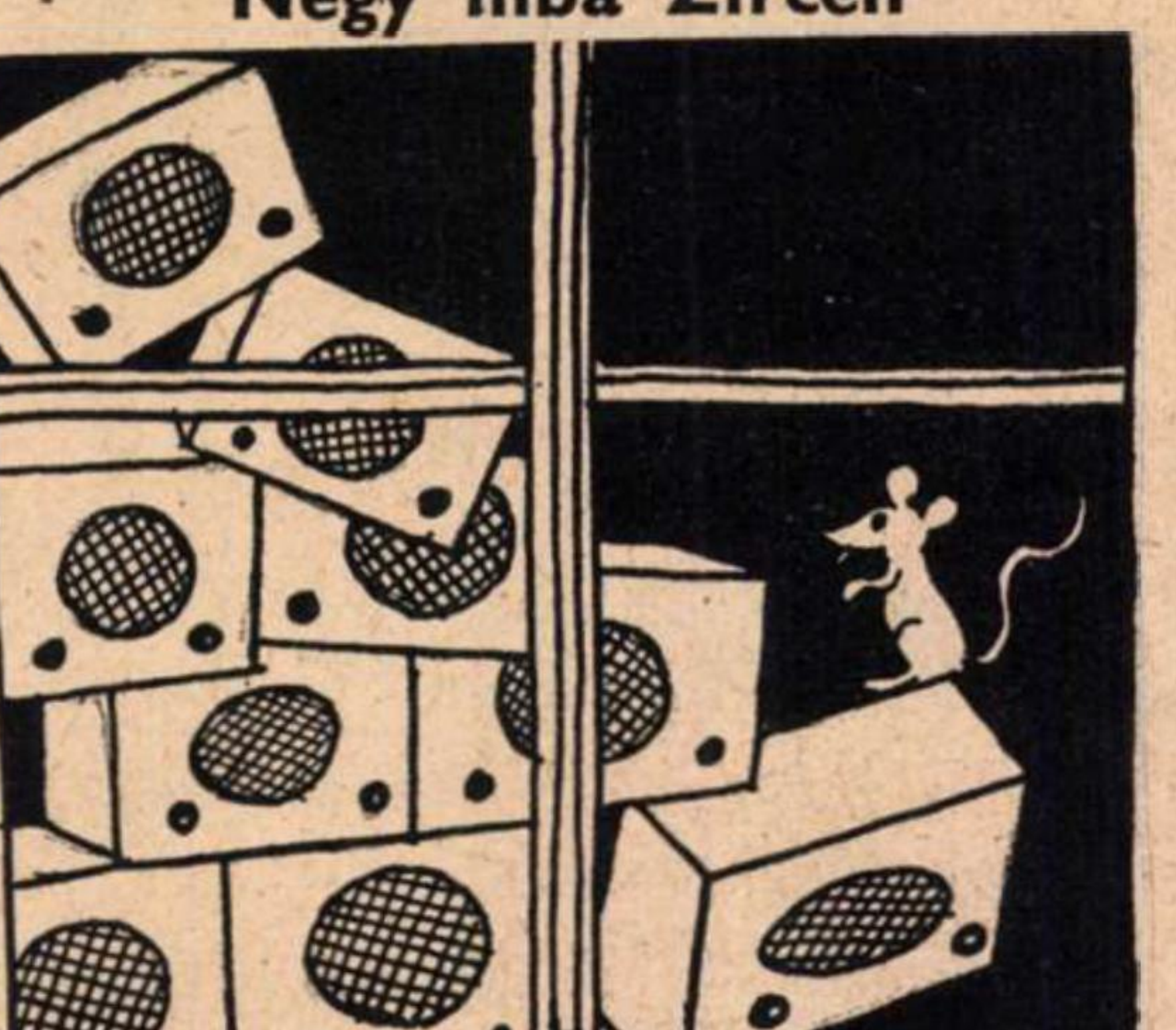

Évekkel ezelőtt Zirc község motorosfecskendő beszerzését vette költségvetési tervébe. Ugyancsak szerepelt a tervben ennek a beszerzendő fecskendőnek üzembentartási költsége is.

A motorfecskendő beszerzését nem engedélyezték, a karbantartási költséget azonban igen. Most felvetődik a kérdés, hogy mit csináljunk a motorfecskendő karbantartási összegével, amikor nincs fecskendő, amelyet karbantarthatnánk. Legfeljebb a kiutalt pénzt tudjuk karjainkban tartani.

2.

Télen megígérték, hogy tavaszra 500 vezetékes rádiót vezetnek be községünkben. Az örömhír órák alatt elterjedt Zircen. Valóságos harc indult, hogy kik legyenek a boldog rádiótulajdonosok. Végre békésen megegyeztünk és vártuk a rádiót. Télen a szerelők is megjelentek a községben, megkezdték a tetőcserepek bontását és a vezetékek helyének szerelését. Az 500 hangszóró is megérkezett, de a rohammunka abbamaradt, a szerelést nem fejezték be és az 500 rádió ott hever a postán.

Egyébként mindenki meggyőződhet arról, hogy Zirc valóban kapott 500 rádiót. Az illetőnek csak a posta mellett kell elsétálnia. Ha betekint az ablakon és odatapasztja az arcát az üveghez, akkor láthatja és hallhatja a különleges zirci adást, az egerek cincogását, amelyek vígan futkároznak az ötszáz raktáron heverő rádió között.

3.

103.000 forintot utaltak ki a zirci bölcsőde fenntartására. Erre az összegre szükség is van egy olyan fejlődésben levő községben, mint Zirc. Csak az a baj, hogy az illetékesek még a leendő bölcsőde helyét sem jelölték ki.

4.

A beszolgáltatásnál történt Zircen: Kalapos József újgazda, akinek 4 kiló 70 deka baromfit kellett volna az előírás szerint beadnia, 5 és fél kiló libával jelent meg a földművesszövetkezet begyüjtőjénél. A Barneváll azonban nem vette át, azzal az indokolással, hogy a liba nem elég hájas. Hiába hivatkozott arra, hogy 80 dekával több, mint amenynyit a rendelet előír, azt is hiába mondta, hogy ez a fajta liba nem hízik tovább, ridegen elutasították. Az utasításhoz híven tovább hizlalta a libust, amely a harmadik napon megúnta a dolgot és jobblétre szenderült. Kalapos jól járt, mert két kiló zsírhoz jutott, a község viszont ezzel a tétellel is lemaradt a baromfibeadásnál, mégpedig a Barneváll hibájából. Kalapos József pedig a fekete táblára került, mint aki nem teljesítette begyüjtési kötelezettségét. Hiba van Zircen a Barneváll körül.

Lakatos Lajos
a Ludas Matyi levelezője
Zirc

Ofotért ötvenedszer!

A Ludas Matyi „Le a bürokráciával!" rovata jubilál. Megérkezett az ötvenedik Ofotért-levél. Ebben is szemüveg késedelmes elkészítését sérelmezik. A levél így hangzik:

„Március 18-án az SZTK-tól szemüveg-receptet kaptam, amelyet aznap benyujtottam a mátészalkai Ofotért 65. számú boltjában. Megkértek, hogy három hét mulva jelentkezzem a szemüvegért. Amikor odamentem, kijelentették, hogy csak egy hét mulva lesz kész a szemüveg. Másodszor a feleségemet küldtem be az üvegért, de megint csak ígéretet kaptunk. Megint egy heti türelmet kértek. Ez így ment még háromszor. Most már dühös voltam és megkérdeztem, hogy még hányszor adjak ki 34 forintot vasuti költségre, mert Tiszaadonytól Mátészalkáig minden egyes útért annyit kell fizetnem. Vállvonogatás volt a válasz. Kértem, hogy küldjék postán, de nem vállalták. Sőt még arra sem vállalkoztak, hogy levelezőlapon értesítsenek, mikor utazzak oda a szemüvegért. Mondanom sem kell, hogy ezért az összegért, amelyet a vasuti jegyért fizettem, SZTK-recept nélkül is kaptam volna szemüveget. Arról nem is beszélek, hogy szemüveg nélkül sokkal rosszabb a munkám, mint szemüveggel."

Bakó Oszkár
a tiszaszalkai ÁMG dolgozója

Lapzártakor megérkezett az 51-ik Ofotért-levél. Antal Józsefné írta Enyingről (Zrínyi-utca). Panaszolja, hogy februárban nyujtotta be a receptet a székesfehérvári 20-as számú Ofotért-boltba, de még mindig nem kapta meg a szemüveget.

Rendet kell végre teremteni az Ofotért-szemüvegek körül.

Ady-utcán végestelen végig

Szapárfalun lakunk, amely közigazgatásilag Fegyvernek községhez tartozik. A község egyrészében van villany, de a legnagyobb részében nincs. Az Ady Endre-utca, mely a község egyik főutcája, félig világos, félig sötét. Ez a főutca egyébként a berceni műút másfél kilométeres szakasza. Ezért furcsán fest a sötét és világos részével. Nyolcszáz méterig világít a villany, az utca többi része koromsötét. 1948-ban ugyan hozzákezdtek a munkához, a község lakói segítettek, de azután megállt a munka. Azóta sem történt semmi. Pedig csak az kellene, hogy az Ady Endre-utcában még 7—8 oszlopot állítsanak fel és a most sötét 7—800 méteres szakaszon is égne a villany.

Elekes Károly
a 16. sz. Kohó- és Gépipari Technikum tanulója,
Szapárfalu

Lógós Lali a versenytábla előtt

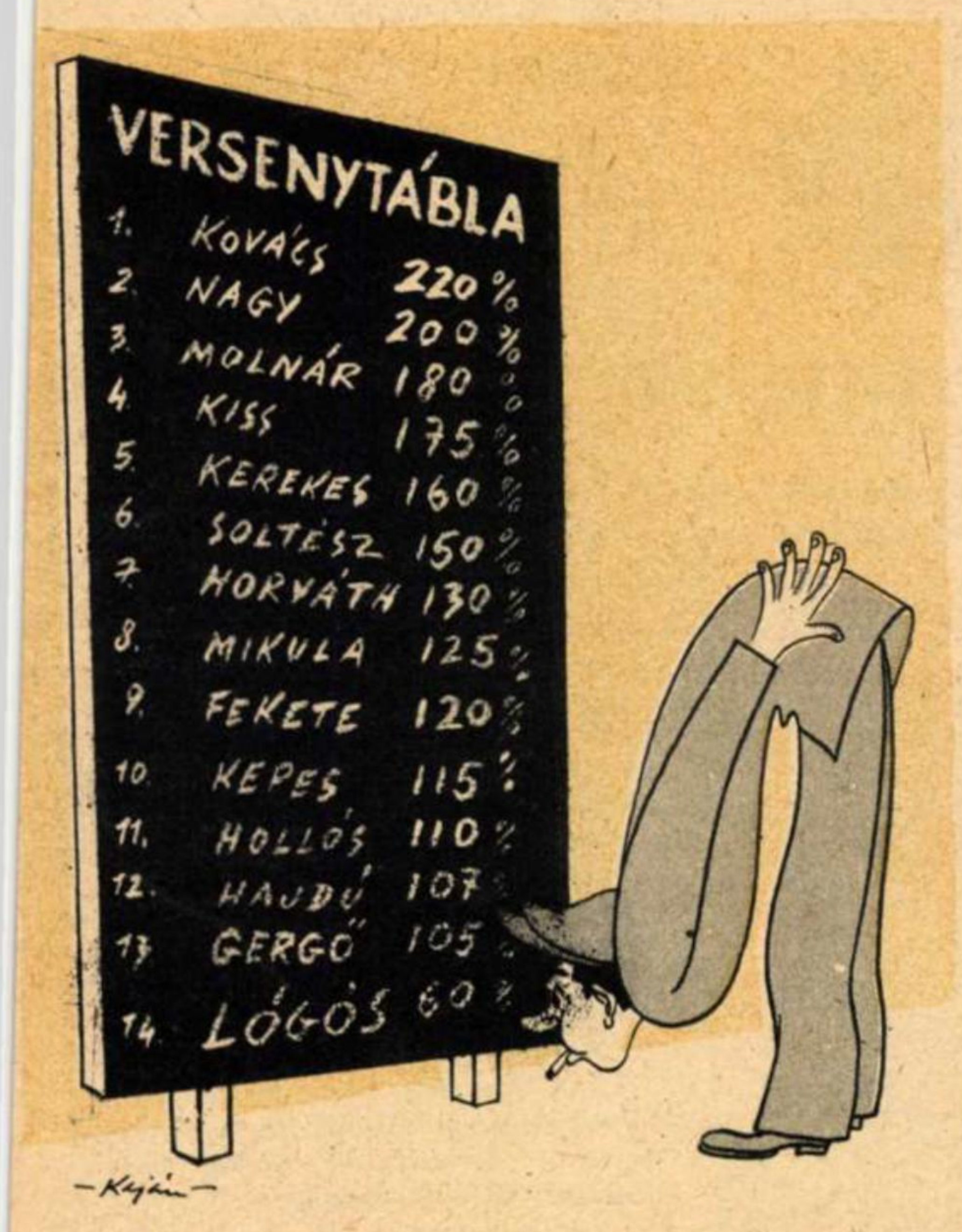

Nem így kell fémet gyüjteni,

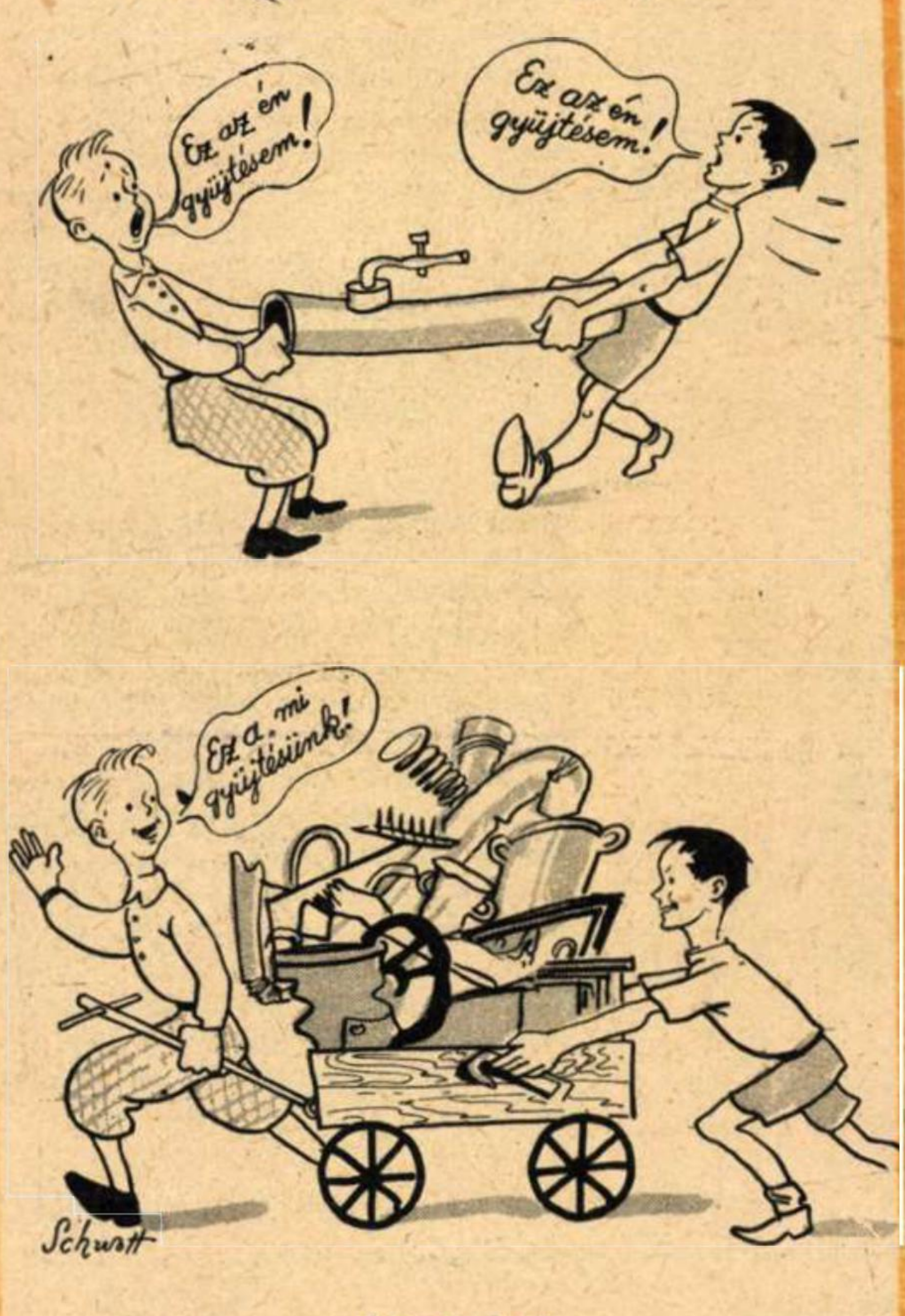
Ez az én gyüjtésem!
Ez az én gyüjtésem!
Ez a mi gyüjtésünk!

hanem így!

Ez még a legrégibb faliujságok közt is rekord

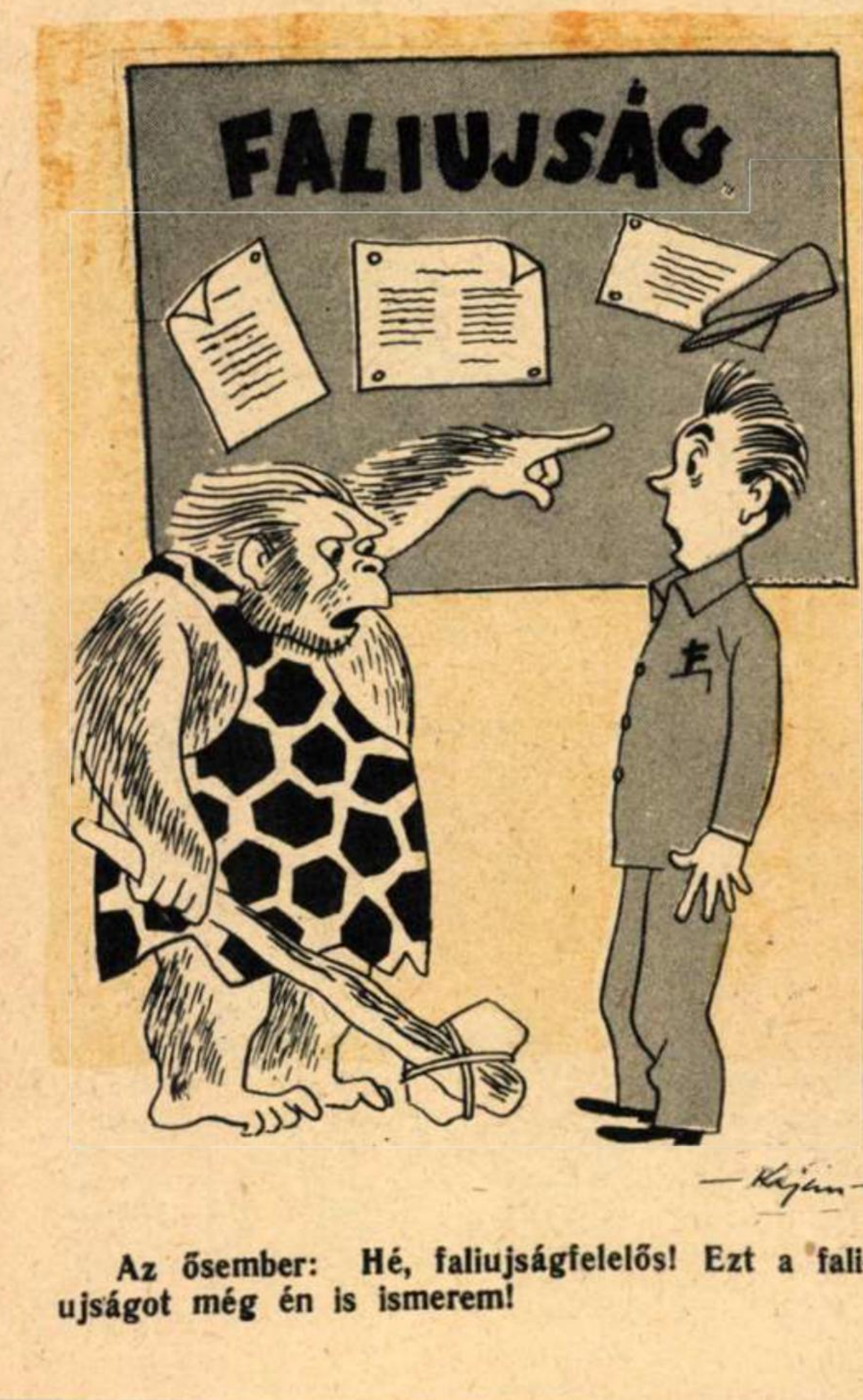

Az ősember: Hé, faliujságfelelős! Ezt a faliujságot még én is ismerem!

VIZI JÁRTASSÁG

Régóta kedvenc olvasmányaim közé tartoznak a földalatti villamos belsejében kiragasztott kis hirdetések. Néha annyira elmerülök bennük, hogy a Bajza-utca helyett az Operánál szállok ki a kocsiból. Az ember sok mindenről értesül ezekről a kis plakátokról. A napokban pl. a következőket tudtam meg:

> **1952. május 15-től csak abban az esetben adható ki kishajó (csónak) használatra és lehet azzal közlekedni, ha a kishajót igénybevenni szándékozó, illetőleg az igénybevenni szándékozók közül egy személy a vizi-jártassági vizsgát sikeresen letette.**

A hirdetmény elolvasása után Noé apánk jutott eszembe, aki nagyhajójával (bárka) olyan ügyesen hajózta körül az Ararátot, hogy sokan megírigyelhették volna. A vízi-jártasság igazi mestere azonban Mózes volt, aki közvetlen születése után törpehajón (gyékénykosár) úszkált a Nilusban és ezen a téren csodálatos eredményeket produkált. Száraz lábbal kelt át a Vörös-tengeren, vizet fakasztott a sziklából és még sok más hasznos újítást vezetett be, nembeszélve a kész ételek népszerűsítésében szerzett hervadhatatlan érdemeiről. Ő volt, aki kijárta, hogy manna hulljon az égből, amit aztán mint kész ételt fogyasztottak el az erre illetékesek. A vízi jártasság komoly dolog. Boldogult Odysseusnak sem kellett volna tíz évig a tengeren bolyongania, ha van vízi-jártassági vizsgája, hanem jóval a határidő előtt megtérhetett volna hazájába. Egyedül Columbus volt vizsgázott vízenjártas, aki addig járkált az óceánon vitorlás hajójával (gálya), amíg fel nem fedezte Amerikát. Mentségére szolgáljon fejletlensége, mert nem tudhatta, hogy mit cselekszik.

A bliccelők közül említésre méltó Jónás próféta, aki kishajó (csónak) gyanánt kibérelte egy bálna (emlősállat) gyomrát, anélkül, hogy vízi-jártassági vizsgával rendelkezett volna, de megtehette, mert komoly összeköttetései voltak és felülről is nyomták. Ma persze más a helyzet. A Dunán és a Balatonon hemzsegnek a kishajók (csónakok) és az úszás népszerű sport. Nyilván ez volt az indítóoka a fenti rendelet megszületésének. Közlekedni szárazon és vízen egyaránt, csak szabályok szerint lehet. Ez helyes. Ez vonatkozik azonban a magyar nyelv használatára is, mert bizonyos szabályok itt is érvényesek. Nekem az egész kérdést módomban állt tárgyilagosan nézni, mert előreláthatólag nem fogok a közeljövőben kishajót (csónak) igénybevenni.

Talán az öreg Neptun, a vén vízi isten űzött tréfát a rendelet szövegezőivel, hogy a vízi-jártasság mellett elfeledkeztek arról, hogy szép anyanyelvünk közérthető alkalmazásában sem utolsó dolog jártasnak lenni . . .!

Szilágyi György

Rend van a házban

Gyanutlanul mentem le a harmadik emeletről, amikor hirtelen éles hang ütötte meg a fülemet.

— Az a barnakalapos ne menjen ki a házból, hanem menjen az első emelet 5-be a békegyűlésre!

Habozva megálltam, mire ismét megszólalt az előbbi gyerekhang:

— Maga, maga! A barnakalapos, kéknyakkendős.

Nem lehetett tévedés. A lépcsőházban én voltam az egyetlen barnakalapos, kéknyakkendős lakó. A békegyűlésről valóban elfeledkeztem.

Miközben a gangon keresztül az I. emelet 5-be igyekeztem, ismét felhangzott az éles hang:

— Fazekasné, tegyen pórázt a kutyára, mert a Floki szétturkálja az orrával a szemétládák tartalmát.

Felpillantottam. Bordás Gyurika kiáltozott a IV. emeleti folyosóról.

Az Emke feletti és az Astória I. emeletén lévő közlekedési szpikereket utánozta. Most így szólt:

— Frucsák Pista ne rohanjon a lépcsőn, mert kitörheti a lábát.

Pista ellenszpikernek állt be, mert visszakiáltott:

— És te nem szoktál rohanni?

Gyurka fenyegetően szólt rá Frucsák lakótársra:

— Most szolgálatban vagyok! Majd később!

És tovább irányította a forgalmat.

— Baloghné, ne dobálja el a retek héját az udvaron, mert könnyen elcsúszhatunk rajta!

Baloghné elpirult és felszedte a héjjat.

Bementem a békegyűlés szinhelyére, felszólaltam és Bordás Gyurit is megdicsértem. Mások is dicsérték és látni kívánták. Felkiáltottam a negyedikre a szpikernek, akit pár perccel később ketten támogattak az I. emelet 5-be. Kitünt, hogy a karfán csúszott le és az egyik fordulónál leesett.

— Mert az én közlekedésemet nem irányította senki! — pityergett. — Ezentúl vigyázni fogok — mondta férfiasan, — egy közlekedési szakembernek jó példával kell előljárni.

Lassú, megfontolt léptekkel ment vissza a negyedik emeletre és egy perc mulva újra kiabált:

— Ne labdázzunk a kapu alatt, mert lakótársainknak kell a port lenyelni.

Elgondolkoztam Gyuri szereplésén és megállapítottam, hogy az Emke és az Astória környékén lévő közlekedési szpikerek (akik bár vétenek a csendrendelet ellen), jól dolgoznak, mert azonfelül, hogy védik a dolgozók testiépségét, még a Gyurkákat is megihletik. A bérházak harmadik, negyedik emeleti önkéntes szpikerei nemcsak a házi forgalmat irányítják, hanem rendre tanítják a lakók egy részét.

Ezért már nem fogom be a fülemet, amikor az utcán megijeszt a közlekedési bemondó harsány hangja . . .

Palásti László

Ridgway Párisba megy

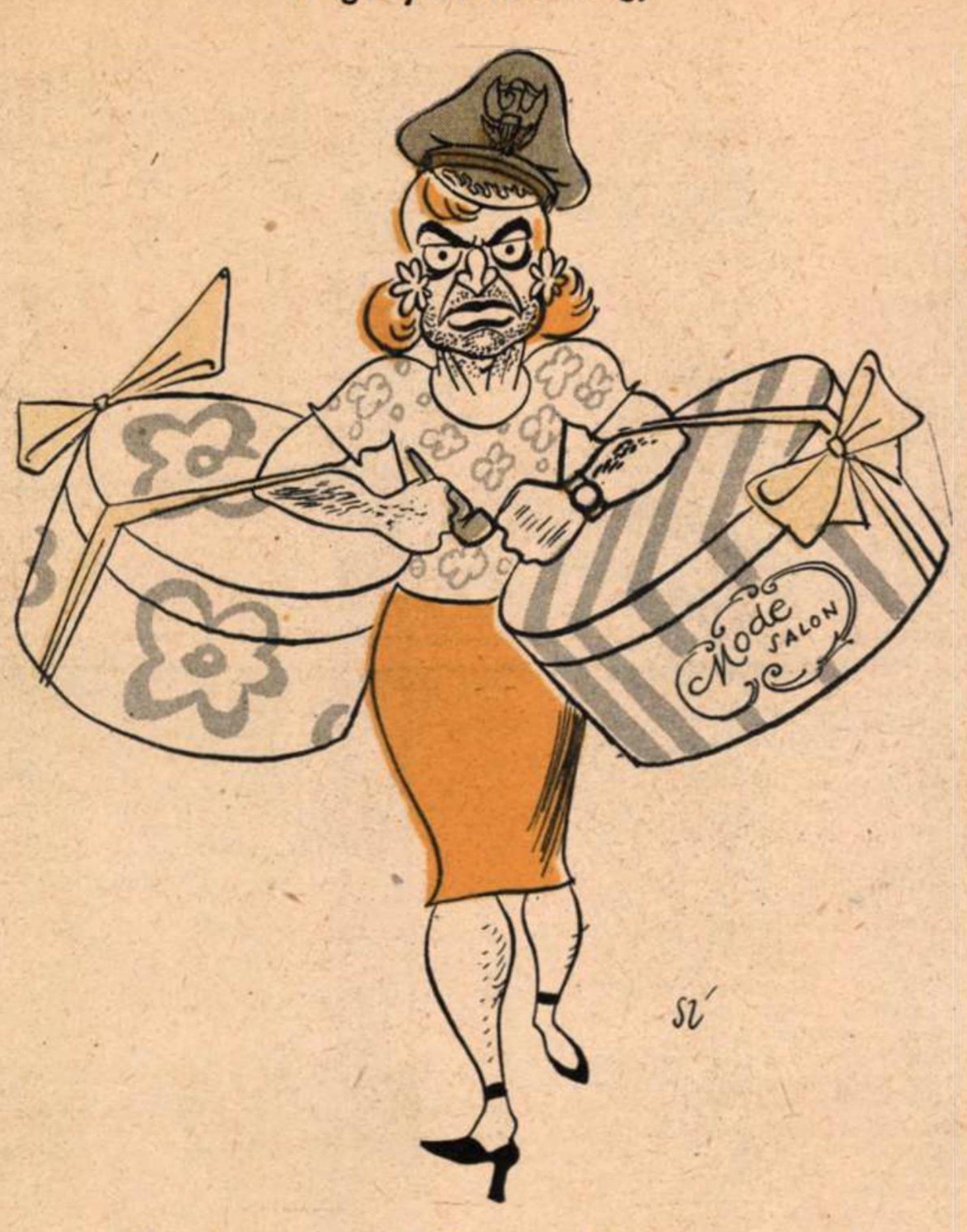

Igy álcázza magát, mert fél, hogy megverik.

A HÁBORÚ PÁPÁJA és az ő ministránsa

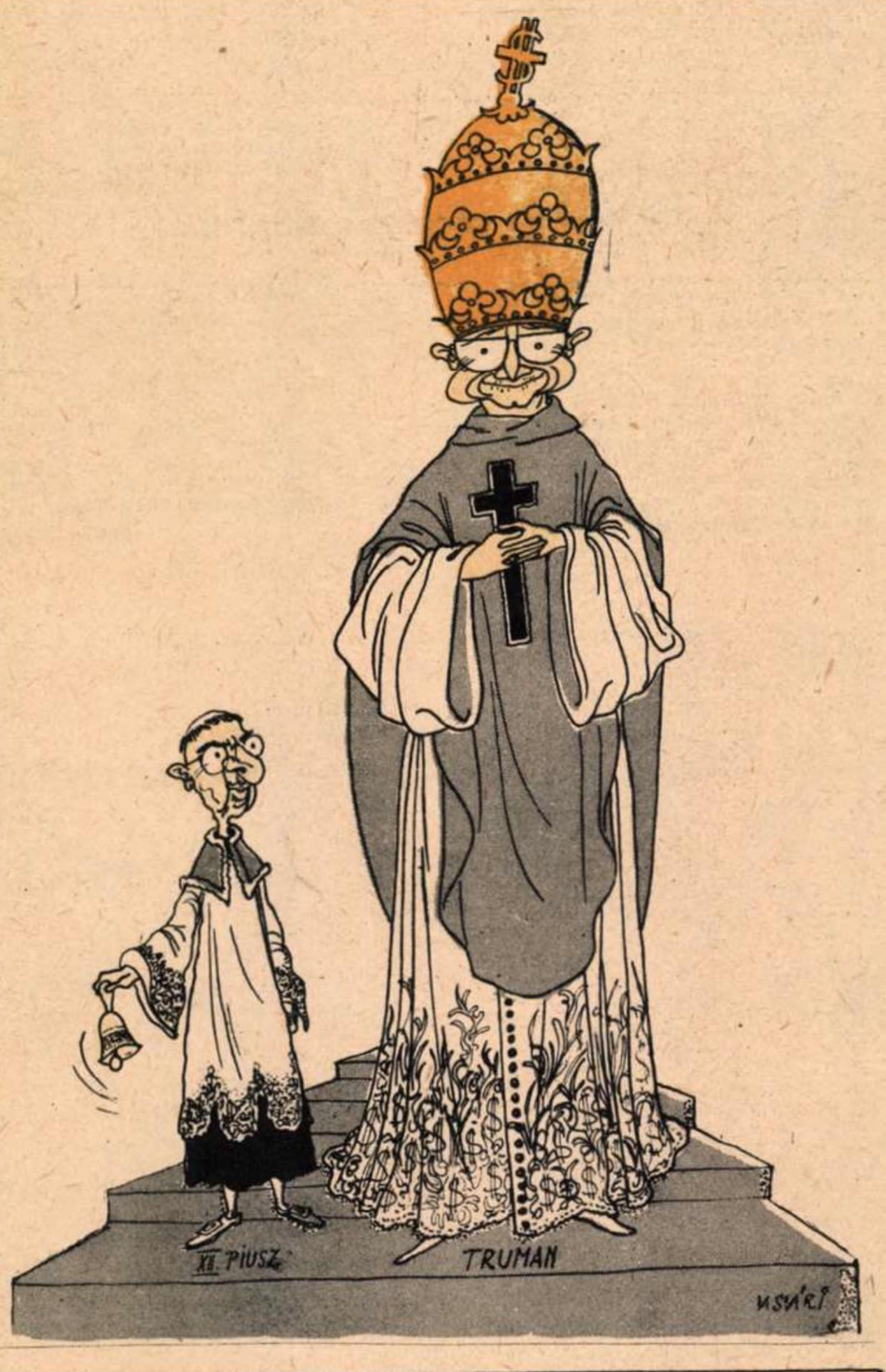

ELSŐ BÉKEKÖLCSÖN

II. sorsolása

A PÉCSI NEMZETI SZINHÁZBAN

Május 22-én d. u. fél 4 órakor ünnepélyes megnyitó
Május 23-án d. u. fél 4 órától
Május 24-én d. u. fél 4 órától
Május 25-én d. e. fél 10 órától

szabad belépés!

Ludas Matyi

A BALATONBOGLÁRI ÁLLAMI GAZDASÁGBAN

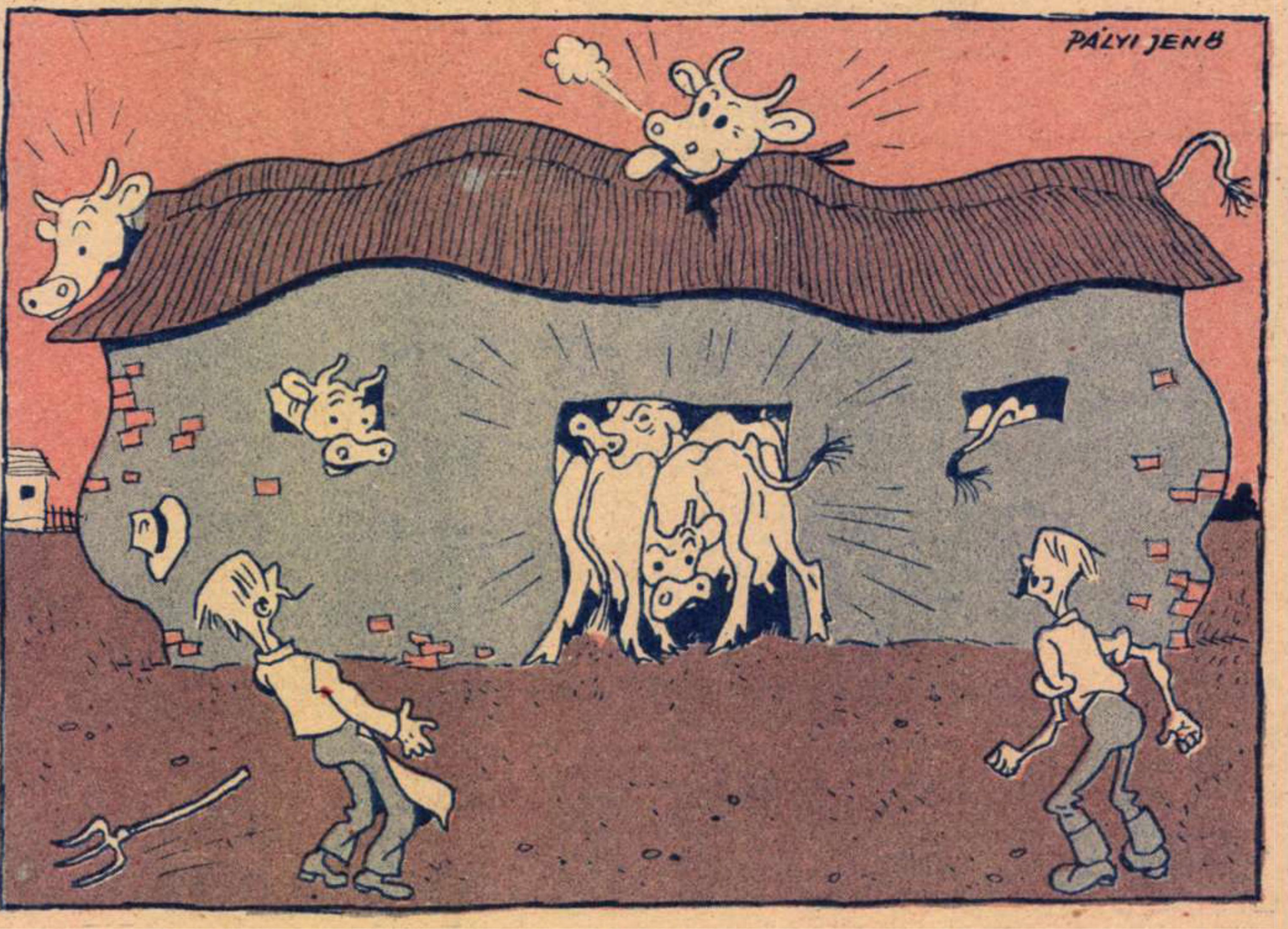

A Siófoki Magasépítő Vállalatnál valószínűleg hajduk is dolgoznak, akik nemcsak a harangöntéshez nem értenek, de az istállóépítéshez sem. Így fest a most épített nyolcvanszemélyes istálló. Hát van olyan marha, aki ebben az istállóban jól érzi magát?

Pitypang, csaszla — és egyebek...

A boglári állami gazdaság csak egy szöcskeugrásnyira van a Balatontól, amelyről köztudomású, hogy széles a vize és keskeny a híd rajta. De Bogláron csak a gazdaság központja van. Félkörben, dimben-dombon terül el az öt üzemegység: Toldi—Andos, Lelle, Tard, Berencse és Gyugy, jó négyezer holdon.

Megterem itt az olajlentől a kukoricáig, a gumipitypangtól a csaszlaszőlőig minden. Az idén ültettek először gumipitypangot, amiből autógumi lesz, akárki meglássa. Most szoktatják a növényt a balatoni éghajlathoz, és a gazdaság dolgozóit a gumipitypanghoz. Ennek olyan pici magja van, mint a gyermekláncfűnek, amit gyerekkorában mindenki olyan nagy buzgalommal fújt szerte a nagyvilágba, de ezt a magot nem fújják szerte a nagyvilágba, mert egy mázsa belőle hatvanezer forint.

De a boglárlak nemcsak a pitypangra büszkék, hanem a szőlőre és a gyümölcsösre is. Amikor mi kinn jártunk, éppen iskoláztatni vitték a kis szőlő-lurkókat és saját fülünkkel hallottuk, amint az egyik szőlő-anyó azt mondja az unokájának: tanulj venyige, rizling lesz belőled. Be kell vallanunk: titokban arról ábrándoztunk, hogy egy kicsit, pár hónappal előbbre hozzák a szüretet a mi kedvünkért, dehát ott még nem tart az agrotechnika.

A gyümölcsösben díszszemle volt. Katonás, kimért, rendezett sorokban álltak a gyümölcsfák. Egy öreg szilvafa az egyik dombon az újoncokat, a tavasszal elültetett csemetefákat mustrálgatta és időnként elkiáltotta magá: ki a lomb, be a törzs! A gyümölcsösben a kedvenc úgylátszik a franciabarack, mert erről beszéltek kísérőink a legtöbbet. Szerettünk volna egy ilyen franciabarackkal elbeszélgetni, hogy s mint érzi magát a magyar tenger partján, de nem volt kéznél tolmács.

Benéztünk a péntekhelyi tanyára, ahol Horváth József és Kertész István őrzik a bocikat. Lehet, hogy hasonlítottunk egy újkapuhoz, mert nagyon bámultak ránk a bocik. Szegénykéknek nincs legelőjük, talán ezért akarták megenni a jegyzetkönyveinket. Szíves örömest odaadtuk volna nékik, de az egyikben volt egy bürokrácia-eset, amit a gazdaságban jegyeztünk fel (a dolgozók nem kapják meg rendesen a családi pótlékot, sőt van olyan is, akinek már három éves gyereke van, de még egyszer sem kapott.) Érthető tehát, ha nem akartuk, hogy ez a bürokrácia megfeküdje a gyomrukat.

Disznóság lett volna tőlünk, ha útközben nem nézzük meg a disznókat, hiszen sertéstenyésztésben a boglárlak elsők a megyében és híres a kannevelő telepük is. Megállapítottuk, hogy disznókaraj utánpótlásunk biztosítva van.

Az állami gazdaság tervteljesítésben is megállja a helyét. De most feltesszük a balatoni fogaskérdést: mikor lesz a boglári állami gazdaság az ország legjobb gazdasága?

Mikes György

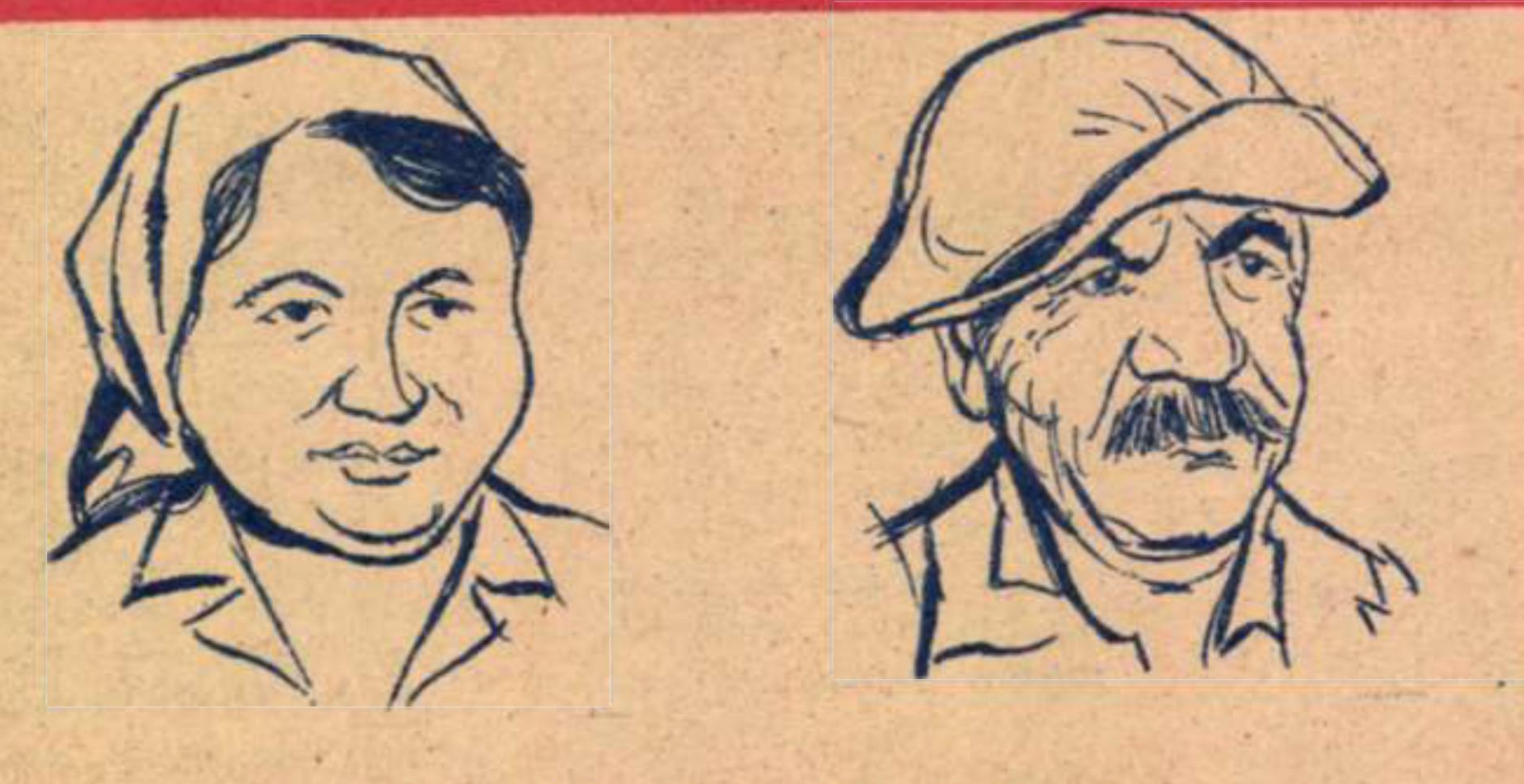

Baranyai Józsefné és Vécsei József a szőlőbrigád legjobb dolgozói

Nincsen rózsa tövis nélkül

és nincsen állami gazdaság hiba nélkül. Különösen a traktoristáknál és a szerelőknél sok a hiba. Egyes traktorosok négy órakor abbahagyják a munkát, annak legkellősebb közepén, otthagyják künn a földön a silózógépet, vagy a szecskavágót és illa berek. Valószínűleg azt gondolják, hogy a gépeknek nincs lábuk, úgyse szaladnak el.

Némely szerelők imádságos emberek is lehetnek, mert ugyancsak sokat kell imádkozniok azért, hogy az általuk összeszerelt gépek munka közben szét ne essenek.

Sokan vannak olyanok, akik leszerződtek az állami gazdaságba, parolát adtak, hogy munkába állnak, de azóta a fülük botját sem mozdították, nem beszélve a kapáról és ásóról; csak a statisztikában pusztítják feleslegesen a rubrikákat.

Ahhoz sem kell nagy tudomány, hogy miért nem emelkedik a tejhozam. Azért, mert Kasza Géza gondozó nem úgy állítja össze a tehenek takarmányát, hogy az növelje a tejhozamot. Vajjon miért? Nem tudom, mit szólna ő ahhoz, ha minden reggelire, tízóraira, ebédre, uzsonnára s vacsorára mondjuk sóskát kapna.

Örömmel jelentjük, hogy az állami gazdaságban hat sportszakosztály működik, van öt futballcsapatuk, van teniszpályájuk, stb. Tehát komoly sportélet van, még a bérelszámolóban is munkaidő alatt több szó esik sportról, mint bérelszámolásról. Ez azonban nem sportszerű.

Nem értjük Halász Gyula pénztárost sem, hogy miért olyan dühös, mérges mindig? Hiszen Boglár olyan szép hely, közel van a víz, minden csupa napfény, virág. Halász Gyula mégis dühös és rendszerint kidobálja azokat az embereket, akik hozzá jönnek valamilyen okból. De szép volna, ha egyszer Halász Gyula kopogtatna be saját magához.

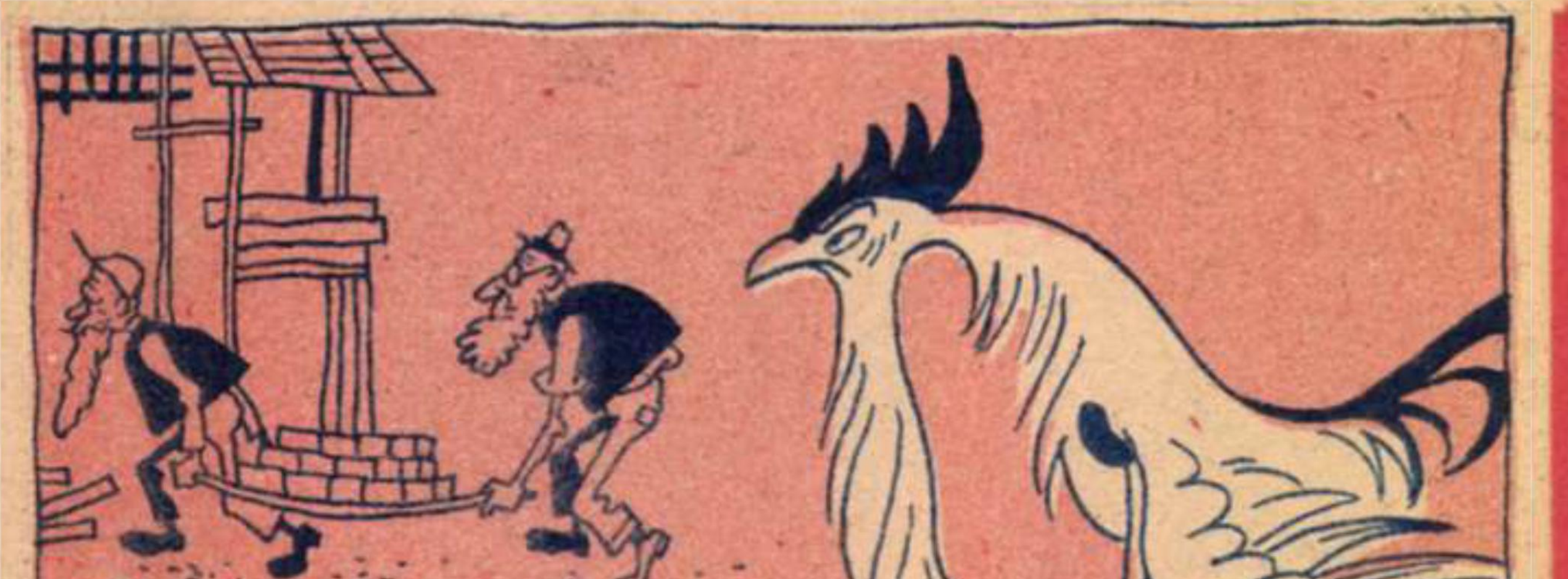

A béndekpusztai üzemegységben két év óta készül hat tyúkól. A hatból három már félig készen van. Ez a képünk 1987-ben játszódik, közvetlenül a hat tyúkól elkészülte előtt.

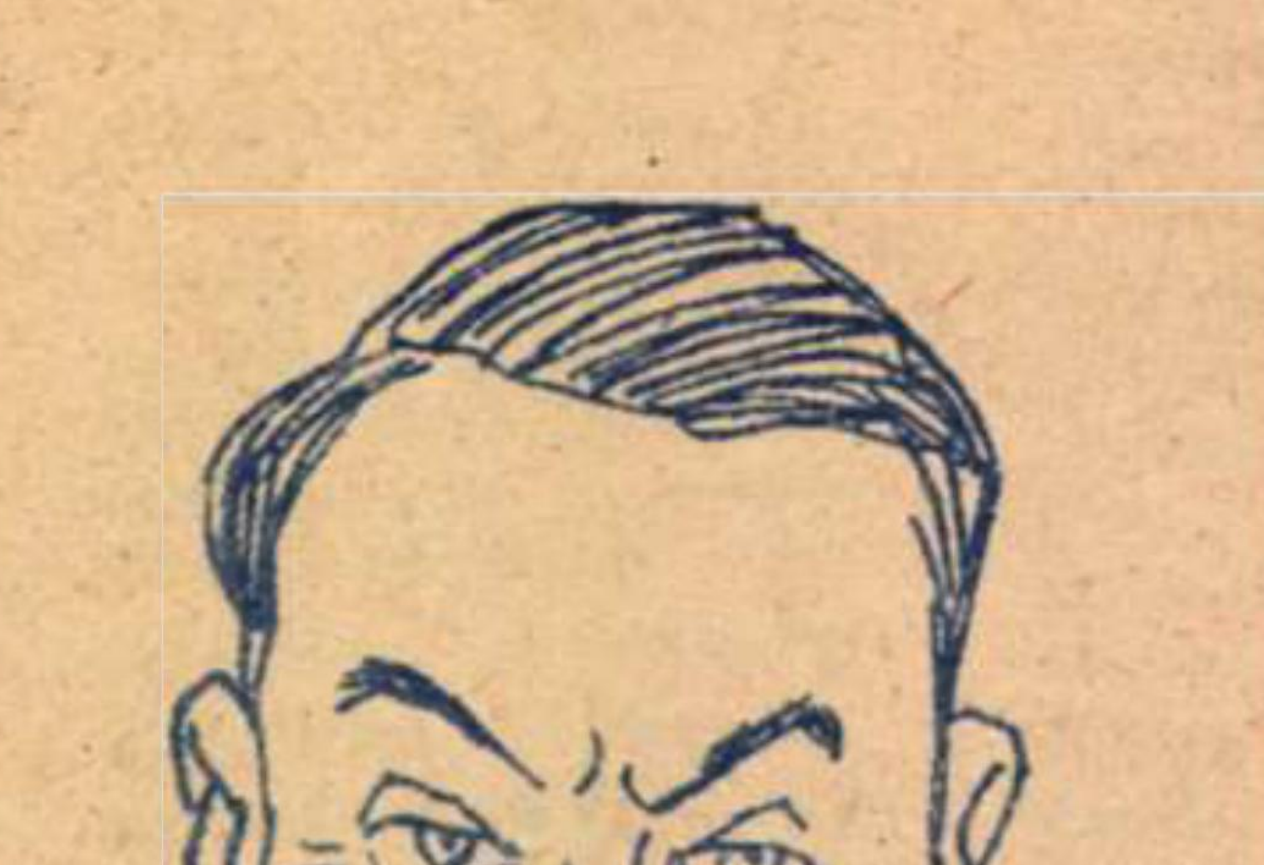

Kozseli József, a növények főatyamestere. Kedvenc növénye a gumipitypang.

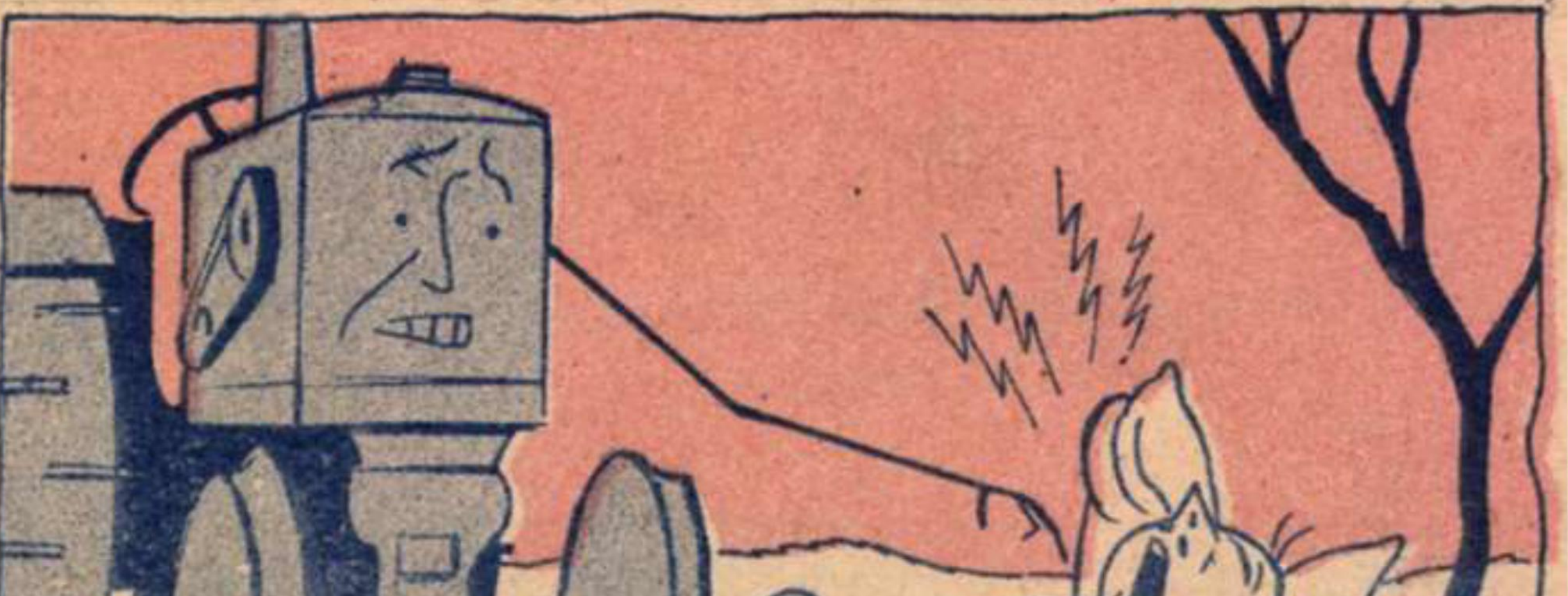

Ez a traktorista — akinek inge, vegye magára — éppen „elfekszik a hűsben", mielőtt gépét rendbehozná. De mit fog szólni majd ahhoz, ha egyszer munka közben a traktorja fekszik el a hűsben?

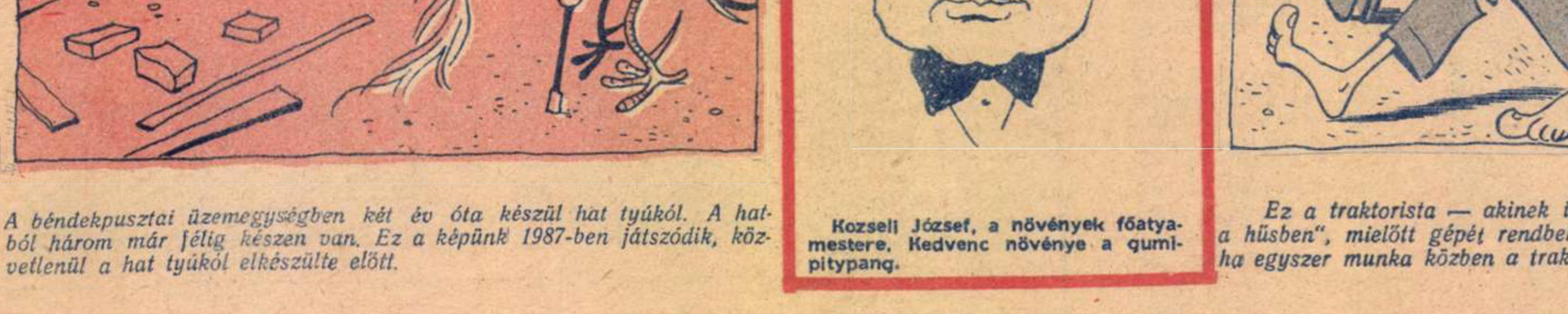

Bemutatjuk a gazdaság kedvenc bikáit, Apacsot, Alit, Betyárt és a Bébit.

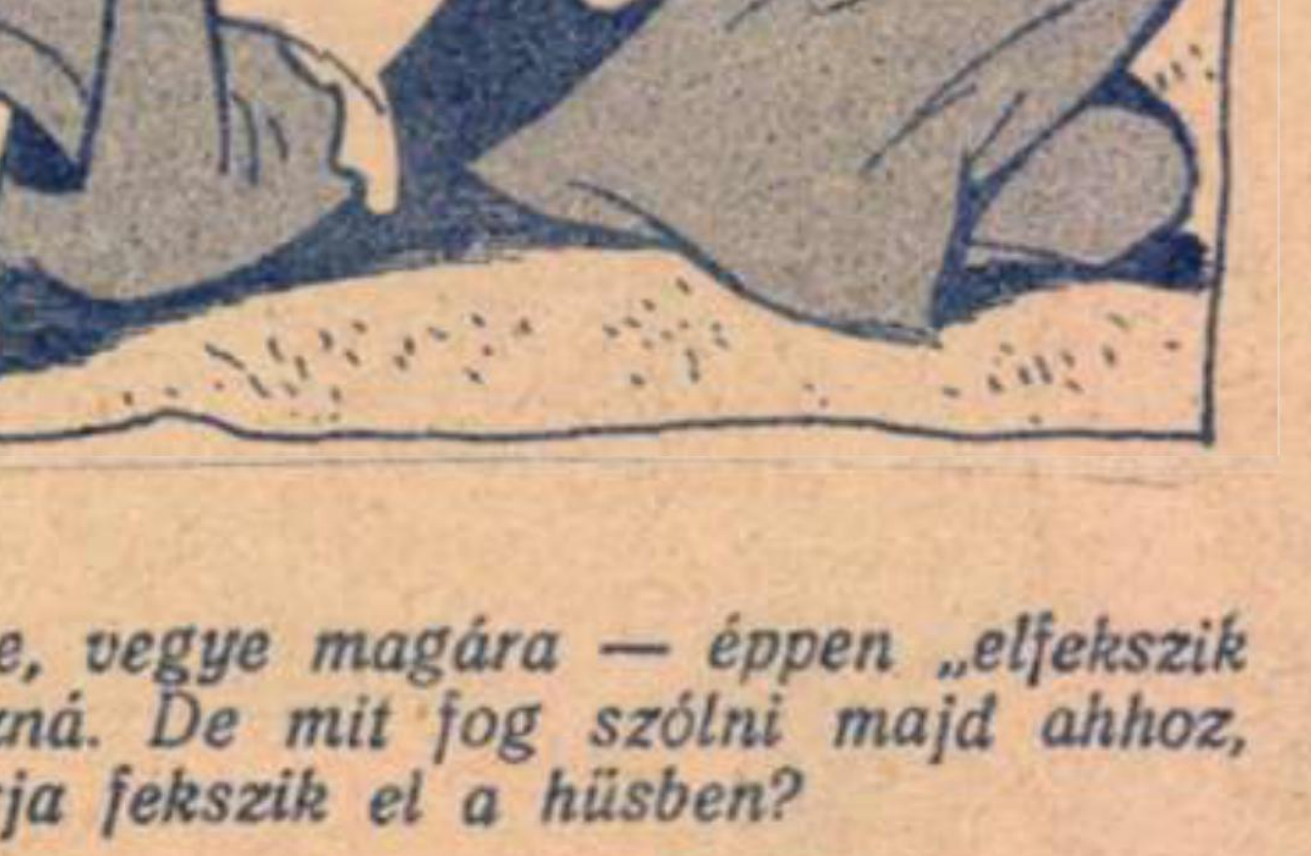

Domokos József, az állami gazdaság vezetője a Balaton partján tárgyalja meg, hogy hova menjen nyaralni: a Mecsekre, vagy Mátraházára. Még jó, hogy a Balaton nem olyan sértődős és nem kezd el háborogni.

Jövő héten: a Minőségi Ruhagyárban